

XXXII Mostra
Literària
del Maresme
Arenys de Munt 2015

Maresme · Mostra ·
iterário ·
· XXXII ·

Mostra Literària del Maresme XXXII Edició. Arenys de Munt 2015
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2015
Amb la col·laboració de la Diputació de Barcelona
Portada: Jordi Torrent Colomer
Correcció: Ester Sancho
Disseny i maquetació: Mònica Marcet
Impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B 27.732-2015

PRESENTACIÓ

Ja portem 32 edicions de Mostra Literària, una xifra força significativa que posa de relleu la bona salut de la qual gaudeix aquest certamen comarcal. A més, aquest any hem de celebrar l'augment del nombre de municipis participants. En total són 16 les poblacions maresmenques que han presentat obres a la fase comarcal.

Hi ha molts motius per sentir-nos satisfets, però possiblement el que més ens complau, des del Consell Comarcal del Maresme, és el de la incorporació a la Mostra d'una nova modalitat de concurs que vol demostrar que la literatura i la passió per escriure no tenen fronteres. Per primera vegada, comptem amb el Premi extraordinari de relats breus per a persones amb discapacitat intel·lectual. Era un deute que teníem pendent i desitgem que aquesta petita aportació contribueixi a normalitzar la diferència.

La poesia i la prosa són una eina excel·lent per canalitzar emocions, pensaments i sentiments. I és voluntat d'aquesta Mostra Literària del Maresme que ningú en quedi exclòs.

Gràcies a totes i tots els que heu participat per compartir amb nosaltres el vostre món literari. I moltes gràcies als mestres que fometeu entre els més joves l'hàbit de llegir i escriure. Sou els autèntics protagonistes d'aquesta Mostra Literària.

Des del Consell Comarcal del Maresme també hem d'agrair el suport de 16 municipis del Maresme, i especialment el d'Arenys de Munt que aquest any organitza l'acte de lliurament dels guardons, i un reconeixement també molt especial a Jordi Torrent, l'autor de la portada del llibre que teniu a les mans.

Moltes felicitats als guanyadors i guanyadores d'aquesta XXXII Mostra Literària del Maresme i encoratgem tothom a començar a treballar per a la propera edició.

Miquel Àngel Martínez i Camarasa

President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

La creació literària també és acte de llibertat, individual, per a totes les edats... i participar en la Mostra Literària del Maresme és una bona manera de treballar també els elements colaterals de la creació artística, d'aprendre, d'ajustar-se a la "disciplina" d'unes bases, d'acabar el treball dins del termini establert i, sobretot, de passar-s'ho bé després de superar aquell repte d'enfrontar-se a un full en blanc amb un bolígraf a la mà.

Pel plaer d'escollir les paraules pel seu significat o per la seva música o per la seva complexitat, pel plaer d'escriure per un entusiasme estètic, per un impuls històric, per un propòsit polític, per egoisme, per amor... tot són raons vàlides per perseguir la creació literària que de ben segur ajuda poetes i escriptors a créixer, a enriquir-se com a persones.

Les obres guanyadores en l'àmbit local competeixen amb la resta de treballs premiats de la comarca i així es va conformant la Mostra Literària del Maresme que avui tenim el goig de presentar a Arenys de Munt, una Mostra que ha contribuït, contribueix i contribuirà a desvetllar l'interès per la cultura i, per tant, representa una petita aportació més a la construcció d'aquest país més just, lliure i culte que volem.

Els treballs inèdits que van ser premiats en l'edició anterior ara tindrem l'ocasió de llegir-los en aquesta publicació, que en certa mesura ens pot fer reflexionar sobre dos tòpics del segle XXI: que tot ha de ser immediat i que es perd l'hàbit de llegir i escriure. En aquest llibret llegirem obres que van ser escrites un any enrere i, també, comprovarem que arenyencs i maresmencs gaudeixen amb la creació literària. Des de l'emblemàtica vila d'Arenys de Munt i compromesos amb la construcció d'un país millor per a tothom, celebrem la vitalitat cultural de la nostra comarca!

Joan Rabasseda i Ferrer
Alcalde d'Arenys de Munt

ÍNDEX

Un dia al zoo.

Àngel Dolera Enriquez, Miguel Ferre Marín,
Félix Higuera Navarro i Salvador Sánchez Fernández _____ 9

La vida d'una petxina. Lucas Cos Lovell _____ 13

La gemma màgica. Carmen López Barrera _____ 14

Tasma, el fantasma que tenia asma.

Carla Cervelló Solsona _____ 15

El llibre de la Paula. Lucía Huetes Bachs _____ 17

La fuga d'en Zum Zum. Josep Bosch Torras _____ 20

Què va passar a l'estrena de la gran fuga de

Beethoven?. Bruna Cornudella Pujol _____ 22

El cava ros i el vi negre. Pau Álvarez Aragonès _____ 25

Condhor. Àlex Cotet Bonamusa _____ 30

Jacqueline. Aina Gallemí Pérez _____ 40

Entre dos mons. David Puig Ferrer _____ 56

Les cinc EMES. Glòria Olivella Esteller _____ 64

Junts al camí. Sílvia Alberti Planas _____ 72

El mar. Àlex Moure Rocasalbas _____ 89

La pluja. Ayane Ricart Taniguchi _____ 90

Si tot fos. Eugènia Mesner Salgado _____ 91

Un vaixell de paper. Jana Pera Regàs _____ 92

Un comiat no realitzat. Carla Pizan Vivas _____ 93

Una barca a l'horitzó. Marc Jiménez Comí _____ 94

Records d'una matinada muda.

Marçal Parcerisa Ledesma _____ 95

Fugen els mots de la meva boca. Sergi Pera Rusca _____ 97

Contenció emocional. Núria Albesa Valdés _____ 99

Calidoscopi. Querat Morros Baró _____ 104

Rels. Marcos Egea Ger _____ 106

Nu. Quim Haro Gonzalez _____ 119

Premi extraordinari de relats breus
per a discapacitats intel·lectuals

Àngel Dolera Enriquez

Miguel Ferre Marín

Félix Higuera Navarro

Salvador Sánchez Fernández

Vilassar de Dalt

UN DIA AL ZOO

Un dissabte, quan ens vam despertar feia molt sol i no sabíem què fer. Després d'esmorzar, en Miquel va dir de visitar el zoo de Barcelona i a tots ens va agradar la idea. Ens vam vestir ben macos i vam sortir per agafar el bus i el tren cap a Barcelona. El viatge va ser molt divertit perquè podíem mirar el mar i escoltar música de la ràdio amb els meus auriculars.

En arribar al zoo aviat vam començar a veure els animals: vam veure els micos, els tigres, els goril·les, els lleons i molts animals més.

Però quan vam acabar ens en vam adonar que en Salvador no hi era i no sabíem on s'havia quedat.

El que vam fer després va ser separar-nos i anar cadascun on hi havia un animal per veure si el trobàvem. Vam estar separats molt de temps i no trobàvem en Salvador.

Quan ens vam cansar vam tornar on havíem començat a buscar-lo i ningú l'havia trobat. Teníem molta set i vam anar a la cafeteria del zoo per prendre alguna cosa i seguir-lo buscant després.

En entrar a la cafeteria vam veure en Salvador allà assegut i tots ens vam enfadar molt amb ell perquè havíem caminat molt i estàvem molt cansats i ell estava allà tan tranquil menjant un gelat.

Ell es va espantar en veure'ns tan enfadats i s'aixecà molt ràpid a dir "ho sento" i per convidar-nos a un gelat a cadascun.

Tots el vam disculpar i cadascú va demanar un gelat de diferents sabors entre maduixa, xocolata i nata. A més, vam demanar refrescs i aigües per fer passar la set.

Quan vam sortir de la cafeteria ens en vam anar a veure l'espectacle dels dofins, que ens va agradar molt a tots, però tots estàvem molt pendents d'en Salvador perquè no es tornés a perdre.

La resta de la tarda ho vam passar molt bé tots. En acabar l'espectacle vam sortir del zoo i abans de tornar cap a casa per sopar vam entrar a una botiga de lliminadures i vam comprar molts tipus de dolços, galetes i xocolates per a tots.

En arribar a casa vam sopar i després vam repartir una bossa gran amb tots els dolços i vam estar tots molt contents.

Va ser un dia molt feliç.

Prosa

Primer Premi Grup A

Lucas Cos Lovell

Cabrils

LA VIDA D'UNA PETXINA

Sobre la sorra fina d'una platja, hi havia una petxina arrodonida de color blanc amb diminutes taques marrons, que dia rere dia, hora rere hora, estava allà, mig capbussada en la sorra, esperant que algú la descobrís.

Un bon dia, un noi de cabells curts i negres que venia a passejar a la platja, l'agafà i la llançà tan fort com va poder, mar endins. Va aterrar lluny de la costa. La petxina va començar a flotar a l'aigua com un rai fet de troncs. Només hi havia mar, mar i més mar. Però de sobte s'enfonsà a les grans i fosques profunditats del mar on un petit cranc ermità, que buscava casa per uns quants mesos, s'hi ficà a dins. Quan el cranc va créixer, es va fer massa gran per a aquella petxina i la va deixar tornar a flotar cap amunt. La brisa va començar a bufar i donava un toc de fred a l'aire fins que la petxina va arribar a una costa càlida on hi havia peixos tropicals, cocoters i plantes exòtiques.

Una noia de cabells llargs i fins, que portava molts braçalets, l'agafà i se l'endugué cap a casa per completar un collaret amb moltes altres petxines. Quan el va acabar, n'estava tan orgullosa que no se'l treia mai, ni tan sols a la dutxa. Un dia, quan va obrir l'aixeta de la dutxa de casa, amb la pressió de l'aigua el fil es va trencar i la petxina va caure per la claveguera i va anar baixant per la riera fins que va acabar a la platja de nou. Allà, un nen petit tan bon punt la va veure, va pensar que era una bona decoració per al seu castell de sorra i la va posar a la torre més alta del castell. Però la seva mare no va trigar en dir: "hora d'anar cap a casa!". Quan se'n va anar, una onada forta va destrossar el castell i va començar a ploure.

Un senyor que corria amb paraigua per la platja de camí a casa la va veure. La va agafar perquè pensava que seria un bon exemplar pel museu marítim on treballava. Per fi la col·lecció estaria completa i per fi la petxina ja tindria una llar on viure per sempre més.

Segon Premi Grup A
Carmen López Barrena
Argentona

LA GEMMA MÀGICA

Hi havia una vegada un nen que es deia Ivan a qui tot li feia por.

Els seus amics li van dir que havien sentit que hi havia una gemma al Castell de Burriac que curava la por. L'Ivan va decidir anar al castell per aconseguir aquella gemma.

Quan va arribar al castell, va agafar una escala, la va posar a la paret on hi havia una finestra oberta i va pujar-hi. Estava a punt d'entrar-hi quan va veure la gemma. Però hi havia un problema: la gemma estava protegida per un guardià que duia una pistola làser. Com la podria agafar?

L'Ivan va tenir una idea: esperaria que fos de nit i quan el senyor se n'anés a dormir hi entraria. Va esperar i esperar fins que va sentir que el guardià tancava la porta i llavors es va enfilar per l'escala.

Un cop dins, va agafar la gemma i en va posar una de mentida perquè ningú sabés que havia robat la gemma i se'n va anar cap a casa.

L'endemà, l'Ivan no trobava la seva gemma. La va buscar per l'habitació però l'únic que va trobar va ser una carta que deia: "Si has pujat al Castell de Burriac de nit i no has tingut por ja estàs curat de la por".

Firmat: el Guardià de Burriac.

Primer Premi Grup B
Carla Cervelló Solsona
Cabrils

TASMA, EL FANTASMA QUE TENIA ASMA

En Tasma era un fantasma que tenia asma. Era invisible, com tots els fantasmes, i tenia 299 anys.

En Tasma vivia a tot arreu i no vivia enlloc, perquè com que era invisible i no tenia ni carn ni ossos com els humans, podia travessar portes i finestres.

Un dia en Tasma va decidir anar a descobrir la ciutat dels humans.

En Tasma va anar al cine a veure una pel·lícula i a mitja pel·lícula va tenir un atac d'asma. El vigilant del cinema va parar la pel·lícula per veure qui tossia d'aquella manera, i com que el Tasma era invisible no el va veure.

Al cap d'una estona en Tasma va tornar a tenir un atac d'asma, i el vigilant va tornar a mirar qui tossia, però no va poder veure qui era.

Al cap d'una estona en Tasma va anar al lavabo i com que hi havia molta cua va pensar: "Com que jo sóc invisible em puc posar el primer" i això és el que va fer.

El senyor que estava al davant d'en Tasma va entrar amb ell i es va asseure, i en Tasma es va asseure a sobre d'ell i va fer pipí.

Quan en Tasma va marxar del lavabo el senyor es va aixecar i tenia tots els pantalons plens de pipí, però ell no sabia si era aigua, suc, pipí, puré, vòmit, oli o gasolina. En veure's els pantalons tot molls, el senyor se'n va anar cap a casa corrents.

Un altre dia en Tasma va anar a un col·legi i va entrar a la classe de 3r B, i quan la senyoreta preguntava alguna cosa, en Tasma ho contestava i la senyoreta deia: "Qui ha sigut aquest gamberro?". Com que era invisible no el veia, i per això s'enfadava.

I quan la senyoreta no era a classe, sempre hi havia un vigilant i en Tasma, com que era invisible, va començar a escriure a la pissarra comentaris dolents sobre la senyoreta com "SENYORETA MANAIRE, RONDINAIRE I DIMONI" i la senyoreta quan ho va veure es va tornar a enfadar.

En Tasma, a la tarda, quan va sortir de l'escola, va anar a una botiga de roba. Es va voler emprovar una samarreta i la va agafar davant d'una noia de la botiga. La noia es va espantar en veure una samarreta movent-se sola i va sortir corrents de la botiga, i va marxar cap a casa deixant la seva feina.

En Tasma no la va pagar, la samarreta, i se'n va anar tranquil·lament. Mentre caminava pel carrer la gent s'apartava perquè, com que era invisible, ells només veien la samarreta volant. A en Tasma li va agradar molt això d'espantar la gent, i es va quedar a la ciutat dels humans fent bromes a tothom tot el dia.

Segon Premi Grup B
Lucia Huetes Bachs
Vilassar de Dalt

EL LLIBRE DE LA PAULA

El que li agradava més a la Paula era llegir contes, tant que es passava hores i hores llegint. Les seves amigues venien a buscar-la per anar a jugar al parc, però ella mai volia anar a jugar; només volia llegir i llegir.

Als pares de la Paula els encantava que llegís tant, però pensaven que es perdia moltes hores de joc. Un dia la mare de la Paula la va cridar i la va portar a les golfes de casa seva i va obrir una caixa plena de pols. De dintre en va treure un llibre molt antic. La mare de la Paula li va explicar que aquell llibre era de la seva àvia i que a ella li havia regalat la seva mare, així que ara ella l'havia de cuidar perquè era màgic. La Paula no va entendre per què aquell llibre era especial, però va sortir disparada cap a la seva habitació per començar a llegir-lo. Quan anava per la meitat del llibre es va adonar que acabava sense final, que els últims fulls estaven en blanc i en aquell moment a la Paula li va agafar son i llavors va entrar en un món màgic, en el qual ella era la capitana d'un vaixell pirata i va arribar a una illa on va amagar un gran tresor al costat de la tripulació. L'illa era petita, amb moltes palmeres, sorra blanca i aigua cristal·lina i van cantar cançons de pirates al costat d'una gran foguera a la vora de la platja.

L'endemà, la Paula va tornar a llegir el llibre quan se'n va anar a dormir, però en aquesta ocasió quan el llibre va arribar als últims fulls en blanc, de nou va començar a somiar. Ja no era pirata ni hi havia vaixells ni platges, ara era la princesa d'un gran castell medieval, en el qual hi havia grans llums amb velles, enormes catifes vermelles, i moltes donzelles ballaven en un preciós saló. El castell estava envoltat de verds boscos i rius d'aigua fresca. La Paula va somiar tota la nit profundament.

Novament, la tercera nit, després de sopar, la Paula va agafar el llibre i es va posar a llegir en el seu llit, i una vegada més, quan el llibre va deixar de tenir lletres en els fulls, a la Paula se

li van començar a tancar els ulls. En aquest tercer somni no hi havia vaixells pirates, castells, platges ni boscos. La Paula estava a l'espai, i era la comandant d'una nau espacial que tenia la missió d'arribar a la Lluna i muntar allí una gran biblioteca per a astronautes. I així va estar la Paula tota la nit, fent grans salts per la Lluna i fent fotos del lloc on construir la "llunoteca".

El més estrany per a la Paula era que els seus somnis eren diferents perquè el llibre, cada nit, començava d'una manera diferent, és a dir, la primera nit començava amb una història de pirates, la segona ho feia en un castell i la tercera des de l'espai.

La Paula va voler parlar a totes les seves amigues del seu llibre màgic i totes observaven atentes el que ella els estava explicant:

—Escolteu-me noies, tinc un llibre que cada nit comença d'una forma diferent i que no té final. És un llibre que fa d'alguna manera inexplicable que cada nit tingui somnis preciosos, i que en aquests somnis el llibre tingui finals feliços però somiats pel meu.

La Mònica va ser la primera en contestar a la Paula:

—Però això no pot ser, no existeixen els llibres màgics.

A la Paula no li va quedar més remei que oferir el seu llibre a les seves amigues perquè cada nit una d'elles se l'emportés a casa seva i experimentés grans somnis.

—Jo primer —va dir la Carme—. D'acord, però demà, en sortir de l'escola, hem de quedar totes al parc de les pomeres i ens explicarem si el llibre és màgic —li va contestar la Júlia.

L'endemà, en sortir de l'escola, totes estaven esperant la Carme a la plaça quan la van veure arribar amb el llibre sota el braç i amb un somriure enorme.

—Què tal?... Com ha anat?... És màgic?... Explica, explica —preguntaven totes alhora.

La Carme es va asseure al banc i va començar amb una frase que les va estranyar a totes.

—No sé si és màgic, però el llibre no comença ni amb pirates, ni amb castells i molt menys amb naus espacials.

—Ah no? I com comença el llibre, llavors? —va dir enfadada la Paula.

—El llibre explica la història d'una nena que viatja fins a Alemanya per conèixer la seva àvia, a la qual no havia vist mai, i que va viatjar en un tren durant dos dies per arribar fins a la ciutat on la seva àvia l'esperava amb els braços oberts a l'andana de l'estació.

La Paula estava perplexa, però va pensar que el millor per sortir de dubtes era deixar el llibre a una altra de les seves amigues, per això el va lliurar a la Júlia perquè aquella mateixa nit el llegís.

Van tornar a trobar-se al parc l'endemà, i la Júlia els va explicar que el llibre començava amb un cadell de lleó que havia d'aprendre a viure en la sabana africana, i també els va explicar que es va quedar adormida i que en els seus somnis aquest lleó, anomenat Trinxo, va arribar a ser el rei del seu territori.

Ara se'ls presentava un problema, totes volien endur-se el llibre a casa seva, i després de discutir una estona entre elles van arribar a un acord. Cada dia se l'enduria una d'elles i explicaria a les altres com havia acabat la seva història. I així va ser com totes van poder comprovar que el llibre variava la seva història segons qui el llegís.

Després de setmanes d'històries i aventures que totes van viure gràcies al llibre, un matí la Paula va tornar plorant al parc on seguien veient-se cada dia. Totes esperaven que els expliqués què li passava i la Paula els va dir entre plors:

—El llibre està en blanc... però des de la primera pàgina, alguna cosa li deu haver passat, però no sé què pot ser.

Va mostrar el llibre en blanc a les seves amigues, i l'Andrea, que era la més tranquil·la del grup, va dir:

—I quin és el problema? No cal preocupar-se tant. Si de viure aventures es tracta, tot el que hem de fer és triar un llibre diferent cada dia. No és necessari que un llibre sigui màgic perquè sigui divertit o romàntic. Qualsevol llibre ens pot fer somiar, així que anirem a la biblioteca, n'escollirem algun que ens agradi i després d'haver-lo llegit seguirem quedant al parc per explicar-nos entre nosaltres de què tracta.

Totes hi van estar d'acord, però creien que sense la màgia del llibre no seria el mateix.

Després de diversos dies i després d'haver llegit diversos llibres, es van tornar a veure al parc, i allí van explicar les històries que havien llegit durant aquella setmana. Van riure, van plorar i fins i tot van passar por escoltant les diferents aventures que cada llibre narrava, i totes van arribar a la conclusió que tots els llibres poden ser llibres màgics si fas que la teva imaginació es deixi portar.

Primer Premi Grup C
Josep Bosch Torras
Arenys de Munt

LA FUGA D'EN ZUM ZUM

Una tarda d'estiu les paraules del diccionari estaven tan adormides que no es van adonar que l'última paraula del diccionari, en zum-zum, s'havia fugat.

En zum-zum era una paraula trapella i molt entremaliada.

Quan va començar el col·legi la primera paraula, l'àbac, que era molt sàvia i responsable, es va adonar que en zum-zum s'havia fugat. Llavors l'equip X que estava format per les paraules: xacal, el líder; xala, el rastrejador; en xapa, dur com una pedra i en xut, ràpid i mortal van sortir a buscar en zum-zum, però com que els nens feien servir les paraules de l'equip X, només va quedar en xacal sol com un mussol per buscar en zum-zum.

En zum-zum s'havia fugat perquè no la feien servir. Volia conèixer altres llengües i per això va anar caminant pel camí del prestatge que era llarg i interminable. Va caminar durant nou dies i ningú l'havia feta servir. El dia 10 va arribar al diccionari d'anglès i allà es va trobar amb un munt de sons desconeguts per a ell i paraules estranyíssimes. La paraula "clever", que era tan intel·ligent com una enciclopèdia, li va preguntar què hi feia allí.

—Volia veure i descobrir noves llengües com l'anglès.

Tot seguit en "clever" li va explicar tot el diccionari d'anglès. Després en zum-zum va anar cap al diccionari d'italià. En xacal, que el seguia de molt a prop, va preguntar al "clever" on era en zum-zum. Li va dir que havia anat cap al diccionari d'italià i en xacal va sortir escopetejat cap al diccionari d'italià.

En zum-zum n'havia après molt, d'en "clever" i de l'anglès, i quan va arribar al diccionari d'italià va notar que era immens i que desprenia la millor olor de pasta i pizza que havia ensumat mai. Tot seguit es va endinsar en aquell món de cultura i bona gastronomia, allà hi va trobar la paraula "buongiorno" que era tan culta com la pròpia història. A continuació van anar a menjar una pizza, llavors en "buongiorno" li va explicar tota la

història de l'Imperi Romà amb tots els ets i uts, i en zum-zum no s'acabava de creure que hagués existit un imperi tan gran i poderós.

Tot seguit, en zum-zum va anar cap al diccionari de suec. Allà hi feia molt de fred, les paraules eren molt esquerpes, ningú el va ajudar i en zum-zum se'n va anar congelat d'aquell lloc tan inhòspit. Va marxar cap al diccionari d'alemany que era gegantí i desprenia una gran aroma de salsitxa de Frankfurt i era molt bonic. Allà es va trobar la paraula "guten tag" que li va explicar les guerres que hi va haver i qui n'era el culpable, que era en Hitler, i per què va fer totes aquelles coses tan dolentes; en zum-zum no tenia paraules pel que acabava de sentir.

Finalment en zum-zum es va dirigir cap al diccionari de llengua espanyola. Era més petit que els altres i feia una mica de pudor de socarrim i va entrar en aquell lloc tan aterrador. Llavors li va preguntar a la paraula "mentira" cap on era el diccionari de català i aquesta li va dir:

—Has de pujar tot el prestatge amunt i després a la dreta.

En zum-zum va fer que sí amb el cap, però el que no sabia és que la "mentira" el va enganyar.

Llavors en xacal, que el perseguia, li va preguntar a la paraula "verdad" on era en zum-zum i li va dir que la "mentira" l'havia enganyat i que anava cap al diccionari de basc.

Llavors en xacal va sortir esperitat com un coet per anar a buscar en zum-zum.

En zum-zum va anar cap al diccionari de basc que era com un bosc ple de saviesa i bonança. Allà va trobar la paraula "abertzale" que li va preguntar:

—Què hi fas aquí?

—M'he perdut perquè la paraula "mentira" m'ha enganyat i ara només vull tornar a casa, al diccionari de català.

Llavors l'"abertzale" es va posar a consolar el pobre zum-zum.

Finalment en xacal el va poder localitzar i li va dir:

—Hi ha una nena que et vol fer servir però no et troba a cap diccionari! Si us plau, vine zum-zum, torna a casa!

—Sí —va dir en zum-zum, content que el trobessin a faltar.

I per fi aquella dolça nena va poder acabar el seu text.

I sense voler, després del seu viatge, es va donar a conèixer a molts d'altres diccionaris i fins i tot va passar a ser una de les paraules més utilitzades del món. I així és com en zum-zum va tornar a ser feliç.

Segon Premi Grup C
Bruna Cornudella Pujol
Sant Vicenç de Montalt

QUÈ VA PASSAR A L'ESTRENA DE LA GRAN FUGA DE BEETHOVEN?

Sona el despertador, l'apaga i torna a dormir. Sap que farà tard; tot i això les ganes de quedar-se entre els llençols poden més. Per dintre es repeteix: “Només 5 minuts més, només 5 minuts més”.

Mentida. Aquests 5 minuts seran mitja hora.

Quan finalment decideix aixecar-se ja fa tard. Es fica a la dutxa d'una revolada i es posa la primera roba decent que troba a l'armari. No té temps d'esmorzar.

De camí a la feina passa per un Starbucks i pren un caputxino amb xocolata. El gust en si no l'apassiona però, tot i això, la flaire que desprèn aquell cafè fa que el trobi irresistible.

Arriba a la feina 10 minuts tard i el seu company de feina ja l'espera. Fa dos anys els dos estaven sense feina i van decidir muntar un petit negoci de betes i fils. Durant la setmana fan classes de mitja, organitzen trobades, tenen un taller de contes per als més menuts... els encanta, però no els dóna molts diners al cap del mes.

Acaba la jornada laboral, torna a casa, s'estira al sofà amb el seu gat i escriu. Escriu durant hores, sense parar, sense descans. Ha escrit novel·les i contes magnífics que atraparien qualsevol que llegís les primeres 20 pàgines. Atraparien. En acabar els escrits els llença, els crema a la llar de foc o els oblida dins d'un calaix. Per què ho fa? Té talent però no ho admet. Creu que té por al fracàs. Una altra mentida. Té por al canvi, a deixar enrere una rutina i fer de cada dia un dia diferent. Li fa por enviar els escrits a una editorial i que els hi acceptin, però en el fons ho somia cada nit.

Sona el telèfon, l'agafa. Sap que és el seu company de feina i també sap que li ha trucat per assegurar-se que recorda que demà tenen assemblea a la botiga; tot i així l'agafa i l'escolta. Per dintre es repeteix: “No li pengis el telèfon, sigues amable, no li

pengis el telèfon, sigues amable”. Mentida. Al cap de 5 minuts li diu que se li està cremant la sopa. L’hi penja.

Se’n torna a la petita sala d’estar i segueix escrivint. S’adorm amb la llibreta oberta recolzada sobre el cap.

Sona el despertador, s’aixeca i va fins a l’habitació a apagar-lo. S’adona que hi ha la llibreta oberta a terra i la deixa damunt la taula. Cauen uns papers, els llegeix. Són uns contes infantils.

En treu les seves conclusions; li agraden i per uns instants li vénen ganes d’agafar-los i portar-los al taller de conta-contes. Per dintre es repeteix: “Llença’ls, t’acabaran portant desil·lusions, llença’ls, t’acabaran portant desil·lusions”.

Com que fa tard, sense pensar-s’ho els agafa i surt a corre-cuita de casa.

De camí a la feina passa per un Starbucks. No li ve de gust un cafè, s’estranya i entra en un forn. Es compra un croissant. El troba deliciós, s’estranya.

Arriba a la feina 5 minuts tard i troba el seu company amb tot de clients que ja l’esperen per l’assemblea. Cada 15 dies fan una trobada per proposar idees, parlar sobre històries de barri, fer mitja...

Just abans d’acabar l’assemblea treu els fulls de la cartera i els llegeix en veu alta.

Cares magres, algun riure sota el nas. S’aixeca i amb els ulls humits marxa. Mira a dreta i a esquerra. Corre sense mirar enrere. De cop i volta, sent una veu que crida darrere seu. S’atura i es gira. Veu una dona.

—Què va passar a l’estrena de la Gran Fuga de Beethoven?

No ho entén.

En arribar a casa va a l’estudi.

Sona el soroll de l’ordinador en obrir-se, obre Internet i busca informació sobre la Gran Fuga de Beethoven. En algun moment sabrà la veritat sobre aquella dona però de moment no la sap. Per dintre es repeteix: “Què carai estàs fent? Què carai estàs fent?”. Té por. Sap perfectament que la Gran Fuga va trencar amb els estereotips de l’època i la gent, en adonar-se que Beethoven feia coses diferents —innovava—, el va prendre per boig. A la societat no pots fer que s’acostumin a una nova manera d’escoltar, de sentir i de viure la música d’un dia per l’altre.

Però de què té por? Li fa por acceptar completament que els seus escrits són bons. Tot i això, aquests trenquen amb el que la gent està acostumada a llegir, innoven.

En treu les seves conclusions; la gent mai acceptarà els seus escrits. Plora.

Sona el mòbil, el busca, veu un número desconegut i l'agafa. Després de tot el que li ha passat pensa que ja no serveix per res. A l'altra banda del telèfon hi ha la dona que s'ha trobat aquest matí.

Parlen, riuen i algunes llàgrimes d'emoció li rellisquen per la galta. La dona penja. Per dintre es repeteix: "Desperta't, és un somni; desperta't, és un somni".

Li tornen a venir pensaments negatius al cap: "I si la gent se'n mofa? I si la gent es riu del meu llibre?".

Decideix escriure amb pseudònim: P. B. Stoner.

Al cap de 4 mesos, èxit total de vendes.

Perquè si llegeixes en un conta-contes no explicaràs Stephen King i si estàs amb gent adulta i culta no els llegiràs Les Tres Bessones. Hi ha coses que, per més que la gent amplii els seus horitzons, no podran ser, ja sigui per l'edat, el nivell, l'interès...

Sona el despertador, l'apaga i torna a dormir. Sap que farà tard, tot i això les ganes de quedar-se entre els llençols poden més. Per dintre es repeteix: "Només 5 minuts més, només 5 minuts més".

Mentida. Aquests 5 minuts seran mitja hora.

Arriba tard a la feina, com de costum. Tot i això sap que en arribar a casa podrà estirar-se al sofà, escriure i al cap d'un temps veure la gent gaudint dels seus llibres, ja siguin grans o petits.

Què va passar a l'estrena de la Gran Fuga de Beethoven?

Primer Premi Grup D
Pau Àlvarez Aragonès
Teià

EL CAVA ROS I EL VI NEGRE

En aquella ampla i extensa sala, hi xerraven tots els convidats amb copes de cava i uns somriures d'orella a orella. Avorrida i ja cansada de la fressa malaltissa, reposo el meu cos en una luxosa butaca que passa desapercebuda amb tanta ostentosa guarnició, però el sopar és a punt de començar.

La família Gràcia organitzem cada any una glamurosa festa per celebrar l'aniversari de la meva àvia que, sincerament, prefereix anar amb les seves amigues a prendre la fresca i passar-s'ho bé, abans que rebre petons i falsos compliments de gent a qui només veu un cop l'any.

L'àvia Josefina és graciosa, atrevida, assenyada i té unes idees i una capacitat d'entendre l'entorn i la societat que fa que m'hi senti molt identificada. Ens comprenem perfectament l'una a l'altra: aquest ambient malgastador i superficial no ens agrada gens ni mica! La pobra ja comença a estar farta del prepotent i arrogant marit de la meva tieta...

Quan estem tots asseguts a taula, els escandalosos convidats xisclen i alcen la veu reclamant la carta del dinar que tard o d'hora arribarà... Quina gent més escandalosa i capritxosa.

Entre la multitud de crits entra per la porta de la cuina una jove cambrera amb un atrevit vestit negre, té uns bonics ulls grisos, una cabellera llarga i llisa de color vi amb les ungles del mateix color i porta unes sabates de taló de color negre brillant que engalanen unes llargues i estilitzades cames que caminen decidides cap a la taula afamada.

—Ui, s'hi respira molta gana, aquí! Com que són moltes persones hauran de seleccionar la seva preferència amb un bolígraf a la carta. Espero que la resta del servei sigui de satisfactòria eficiència! —anuncia divertida la Sara, que és el nom que es veu escrit a la seva placa.

—Tu porta'ns el menjar ràpid i guarda les ximpleries al pros-tíbul on deus viure —respon grollerament i amb escarafalls

l'Isidre, el marit de la meva tieta. La Sara es mostra inexpres-siva per uns instants i se'n va de dret cap a la cuina, amb el cap lleugerament cot.

Potser mitja taula li riu la gràcia per compromís, però l'altra meitat sap perfectament la barbaritat que acaba de dir. Irònic que la meva família sigui l'única a qui no ha divertit aquest comentari. L'àvia i jo ens mirem: "Quin imbècil, aquest" deu estar pensant, i té tota la raó.

Un cop acabat el primer plat, la meva mare, la Júlia, em ve a veure.

—Joana! T'ho estàs passant més o menys bé? Ja sé que aquest ambient no és sant de la teva devoció però tens les teves cosines aquí, que aquest any han començat la universitat, com tu!

—Sí, mama, tranquil·la, no sóc cap nena petita. L'Íngrid i la Laia estan perfectament, m'ho passo bé amb elles. L'Íngrid, que ja ha ingressat a la facultat de Belles Arts, ha exposat una obra seva a un museu i la Laia està estudiant física i química. Sobre l'Isidre...

—Sí, Joana, ja ho sé, ja saps que al teu tiet Jaume i a mi mai no ens ha agradat el marit de la Maria, sempre ha de donar la nota.

M'ha sabut greu la mala educació de l'Isidre i crec que a la Sara molt més. Vaig a parlar amb ella, almenys vull que sàpiga que no tots som així.

Em dirigeixo a la cuina i per sorpresa meva me la trobo somrient i sortint per la porta. L'agafo a temps i ens apartem a una altra sala. Em disculpo i li explico el que necessitava que sabés.

—Ei! —m'interromp— . No et preocupis, m'ha molestat el comentari però no n'hi ha per fer-ne un gra massa, oi?

—Millor, creu-me quan et dic que no sembles pas una barjau-la! Per cert, quina és la llista de les postres? —canvio de tema.

—Ah sí! De postres hi ha: flam, pinya, gelat i fruita del temps!

—Exquisida varietat! Crec que escolliré la pinya!

Es produeix un silenci durant uns instants però no pas in-còmode, més aviat, la Sara es manté reflexiva uns segons i em mira als ulls, per acabar dient:

—Doncs, jo t'escullo a tu.

Em besa agosaradament i jo em quedo completament immò-bil. Se'n va amb pressa, deixant-me sorpresa i confosa en una habitació fosca i buida.

La Sara m'ha fet un petó?

Tarragona, estiu de 2010. Em recolzo a la vella hamaca que cau entre les oliveres de la bassa de l'àvia i em deixo temptar per l'increïble confort que em proporciona.

La constant sufocació angoixant i aquell sol espantant que tanta molèstia provocava, ara només són esveltes línies lluminoses dissimulades per les oliveres que em proporcionen la caloreta necessària per conduir-me a un tranquil i estiuenc descans mentre el mestral tarragoní m'acarona el rostre: com si se'duir-me fos la seva intenció.

Zzz.

Zzz.

Zzz. Una mosca. Se'm col·loca estratègicament a la punta del nas i recorre tot el pont decidida a arribar fins a la meva cella. Moc el cap: la vull fora. I marxa.

Recentment desperta i distreta per la mosca, albiro una colla de tres noies adolescents de la meva edat (s'assemblen molt entre elles així que dedueixo que deuen ser germanes) a la bassa de la masia veïna. S'ho passen bé: s'esquitxen les unes a les altres, riuen i gaudeixen de la màgia de l'estiu refrescant-se entre elles.

Però, m'hi fixo que n'hi ha una quarta que queda arraulida sota un garrofer amb un llibre a les mans. Sembla ser la més gran de totes. Sembla més tranquil·la i més assenyada.

Alça la vista i em descobreix "espiant" d'amagatotis; que bé que s'ho passen aquelles tres!

Aixeca una cella. I somriu. La miro estranyada: "Què fa?" em quedo rumiant. Però m'agrada la forma com m'observa. Em sento apreciada i aquesta sensació dèbilment banal m'agrada...

Per un moment, la seva mirada em desvetlla tot el que necesito saber, com si m'estigués obrint el cap amb els ulls. Com si ens coneguéssim de tota una altra vida...

Barcelona, tardor de 2014. Em desperto confosa i una mica marejada: deu haver estat la quantitat d'alcohol que he ingerit (l'avorriment provoca set). Miro l'hora i resulta que no han passat ni cinc minuts des que m'he assegut confosa per l'extravagant i passional petó d'aquella noia, que ha crescut durant aquests quatre anys. Creia no conèixer la Sara, creia estar tractant amb una completa desconeguda... creia que no m'agradaria mai que una noia em besés amb aquell atreviment.

Podria córrer, podria fer veure que no ha passat res. També tinc l'oportunitat de fer-me la interessant.

Però així no és com funcionem a Tarragona.

Surto a la sala i cadascú està entretenint-se per la seva banda: uns, com per exemple la meva mare i les seves germanes, estan gaudint de la música i ballant. M'adono que el meu pare s'aixeca i també s'afegeix a la gresca.

L'Isidre està fanfarronejant com sempre dels seus tractes amb les seves empresetes i els beneficis que aquestes generen... Pesat.

I per una altra banda hi ha el personal que vigila que tot vagi segons el previst: la Sara queda apartada en una banda i em mira amb aquells ulls clars que recentment tant m'han embruixat.

Cal tenir por? Cal amagar-se d'alguna cosa tan sincera com l'atracció cap a una somiadora de poble amb els cabells de vi que em sedueix com si fos una marioneta?

Es treu un llibre de la butxaca. Però no un de qualsevol: és aquell llibre. Té memòria, la maleïda.

Ric i ella em segueix la rialla. Ningú no es fixa en la "partida de dames" que estem disputant la Sara i jo.

Cada segon que passo en els seus encantaments, em fixo en el deliciós somriure que es dibuixa en el seu rostre. Permeto que el temps passi mentre contemplo el regal de vista que m'està oferint però de cop, la Sara treu una cartolina de darrere una jardinera decorativa al costat de l'entaulat de canapès.

Agafa una cadira. I hi puja de forma que tothom la pugui veure perfectament.

Se serveix una copa de vi negre, roig com els seus cabells. Si tingués l'oportunitat, li faria una foto i me la guardaria per sempre a la butxaca dels texans que tant trobo a faltar.

Amb l'altra mà, cull un retolador i comença a escriure a la cartolina ajudant-se amb la cama esquerra. La burra, encara caurà...

Però amb traça, gira l'escrit i el que hi posa em deixa gelada: "Tu, el cava més ros i brillant. Jo, el vi més fosc i modest".

La meva mare es gira. I el meu pare. I tots els convidats.

Les meves cosines em fan miradetes i se m'escapa una rialleta adolescent que no feia... que no feia des de l'estiu de 2010.

La meva àvia se m'acosta i m'entrega dissimuladament una copa del cava ros i brillant a què es referia la Sara. Em pica l'ullet. "Ets la millor", penso tot seguit.

L'imbècil de l'Isidre em mira com si fos un tros d'escòria amb potes. Que miri el que vulgui: probablement es confon de qui és l'escòria aquí.

Finalment, m'apropro al passadís humà que s'ha format des del meu racó fins a la cadira de la "fosca i modesta".

Baixa d'un salt i manté una intensa mirada amb mi. M'agafa la mà i... carai, em fa el petó més perfecte que hagi rebut mai.

Al final, l'oferta del vi-cava ha resultat efectiva. Molt efectiva.

Segon Premi Grup D
Alex Cotet Bonamusa
Arenys de Mar

CONDHOR

La superfície del terra de l'àmplia estança, ubicada en el punt més àlgid de la més alta torre de tot Berod, estava recoberta d'or pur, sobre el qual es dibuixaven belles sanefes amb formes impossibles. Cercles, corbes i espirals que es recargolaven una vegada i una altra, com llargues serps que s'arrossegaven molt a poc a poc per terra. Així mateix, el sostre, que se sostenia per sis pilars de lapolislàtzuli, estava recobert de plata, que reflectia la llum que emanava de la petita esfera lluminosa al centre mateix de l'estança. Des d'aquella torre es podia veure tota la ciutat de Condhor. Milers de llums, ací i allí, lluïen en la foscor de la nit, acompanyades de les estrelles, petits punts de blanc en la negror del cel. Totes les cases estaven disposades concèntricament al voltant del centre mateix de la ciutat, on es trobava el castell de Bellallum, d'on la torre formava part. S'hi respiraven una pau i una tranquil·litat ben allunyades del que vivien en aquells temps obscurs. Feia molt que la felicitat i l'alegria havien quedat enrere, i la guerra s'havia imposat a tot allò que era bo i pacífic.

Però la gent de Condhor ho veien com una cosa allunyada i que poc els podia afectar. Millor per a ells, podreu pensar. Però us equivoqueu, igual que ells s'equivocaren.

En Dureïn es mirava la ciutat des de dalt de la torre, pensant en tot el que havia viscut allí, en com havia estimat la ciutat, i com havia apreciat la seva bellesa. S'entristí en recordar el poc que encara hi podria viure, fins que passés el que havia de passar.

Ell, un dels grans edelain, que vingueren antany del nord llunyà, i que tragueren pau i prosperitat a Berod, el més poderós descendent d'una raça immortal que feia mil·lennis que existia a tot el món, no podia fer res més que resar pels seus propis déus –per Agareth, Akawood i Abaring– i esperar que tot sortís de la forma esperada. I, si això havia de significar la destrucció de la seva ciutat natal, de la ciutat més bella i preciosa de Berod, així seria.

Però no tenia gaire temps per dur a terme els seus plans. Havia de ser ràpid i molt cautelós. Moltes eren les ombres que servien d'espies al mal i als seus seuaços. Dhirungar era molt més vell que cap de tots els edelain i, per tant, molt més savi. A part de molt més poderós.

Capficat com estava en aquests pensaments, Dureïn no s'adona que hi havia algú més amb ell en aquell espai del punt més àlgid de la torre. Tan sols quan sentí una mà que li acariciava la galta dreta es girà per veure qui era.

Davant seu, una dona d'aparença jove i gran bellesa el mirava amb uns ulls que semblaven llacs cristal·lins sobre els quals la llum de la lluna i les estrelles es reflectien. Com dues grans extensions d'aigua estancada. Anava vestida amb una llarga túnica de seda, gairebé transparent, de color porpra, un color que tan sols vestien els Fills de Lyra, coneguts també com Iyaneth.

La va reconèixer de seguida: era Fara Morwen, la Dama de les Aigües. De fet, ell mateix l'havia cridat.

—M'han dit que em buscàveu, el meu estimat senyor edelain. Feia temps que no visitava la ciutat. És una pena, tractant-se de la ciutat més bella que existeix en tot Berod, de moment...

La veu de la Morwen era dolça i encisadora i, segons deien alguns, havia aconseguit els favors de molts homes amb tan sols xiuxiuejar-los a l'orella. Altres deien que havia arribat a conduir molts homes a la bogeria i a la pèrdua total de llur memòria.

—No sé què vols dir amb això de “de moment”...

—És clar que ho saps, estimat meu.

Es va acostar per poder observar millor la ciutat amb els seus ulls blaus com dos grans llacs. Observà amb atenció cada pedra, de cada casa, de cada carrer, de cada barri de la ciutat.

La Morwen tornà a parlar, aquest cop amb una veu més aviat aïrada que no pas seductora:

—Tinc plens coneixements de tots els plans que heu estat tramant tu i... el Rei Thory. Sé que la meua opinió importa molt poc, però no crec que sigui el més encertat.

—Què saps tu! —digué Dureïn alçant la veu—. No ets més que una Filla de Lyra. Nosaltres deixem per a vosaltres la màgia i el saber, deixeu-nos a nosaltres la guerra i la conquesta!

La Morwen somrigué.

—Sí, és veritat que nosaltres no estem fets per a la guerra. Però fins i tot els més joves de nosaltres tenen més anys que el més vell dels edelain. I et recordo que vam ser enviats pel Gran Cre-

ador per protegir aquestes terres de totes les formes possibles. Si per això ens hem de ficar en assumptes de guerra, així serà.

La ira d'en Dureïn es mostrà reflectida en el seu rostre.

—El Gran Creador... el Gran Creador ens va abandonar! Fa milers d'anys que vàrem ser abandonats a la nostra sort. De debò segueixes pensant que el seu nom pot significar alguna cosa, vagis on vagis? Ell ja no és res...

—Ell va ser qui ens va crear a tots nosaltres, estimat. Recorda-ho bé, això.

La Morwen s'allunyà d'en Dureïn i es posà d'esquena a ell.

—Així que la ciutat haurà de ser destruïda, m'equivoco?

—Com has...?

—Res no s'escapa de l'atenta mirada dels Fills de Lyra. Poques són les coses que les nostres orelles no hagin escoltat.

En Dureïn es mostrà realment preocupat.

—Que és el que saps, Morwen? Dignes-m'ho!

La Morwen es girà de nou, i mirà acusadorament el Gran Senyor edelain.

—El Gran Exèrcit Negre. Us van vèncer a l'última batalla que féreu contra ells. I ara mateix es dirigeixen a Bargarth, la capital del Gran Imperi. No podem deixar que això passi, oh no! Llavors què fem?

Féu una expressió molt còmica, fent veure que dubtava sobre alguna cosa de vital importància. Llavors aixecà un dit, com si acabés de trobar la solució.

—És clar que sí! Farem que es desviïn cap al riu Riverinder, cap a la ciutat de Condhor. Farem que destrueixin l'única ciutat pacífica que encara queda al món, la més bella de totes les ciutats, només per poder-los entretenir mentre nosaltres pensem en un pla millor. Ah, i de passada ja fem que es debilitin una mica.

Aquest cop, l'expressió de la Morwen era d'una ira total, gairebé indescriptible, i la d'en Dureïn de penediment.

—Escolta Morwen... jo... tampoc no hi estava del tot d'acord... però...

De sobte, una estranya lluïssor creuà els ulls de la Morwen. La seva ombra s'engrandí i s'expandí al seu voltant, i la seva mirada dolça i encisadora es tornà esfereïdora i terrorífica.

—MALEÏTS SIGUEU TU I EL REI THORY! ENCARA TENS EL VALOR DE VOLER-TE DISCULPAR? ÉS QUE NO CONEIXES LA IRA DELS LYRANETH?

En Dureïn caigué de genolls a terra, sentint una força que li impedia d'aixecar-se. La Morwen recuperà el seu aspecte normal, però els seus ulls seguiren refulgint amb aquella llum esfereïdora.

—Hi hagué un temps en què els edelain éreu un poble savi i pacífic, un poble que rebutjava la violència de les guerres dels Homes. He conegut totes les generacions de la teva família, Dureïn, i et puc jurar pel meu creador que, si encara fossin vius, cap d'ells no dubtaria ni un instant d'escopir-te a la cara. Series una vergonya per a ells.

La Morwen va fer mitja volta i es quedà observant de nou la ciutat. Pensant en com era en aquells instants, i en com seria al cap de poques setmanes, quan l'Exèrcit Negre hi arribés i els atacés. Els seus pacífics habitants no hi oposarien resistència. Més que res, perquè no podrien.

—Ja no ets l'edelain de qui em vaig enamorar, Dureïn. Recordo perfectament quan ens vam conèixer, fa tres-cents quaranta-tres anys. Jo era la consellera del teu pare. El teu valor i el teu sentit de la justícia m'enamoraren.

En Dureïn pogué llavors aixecar-se, i agafà la Morwen del braç. La girà perquè quedessin cara a cara, i pogué veure que ella estava plorant.

—No ho entens, Morwen. El que passa és que...

—No tractis de donar-me excuses, Dureïn. No hi ha res que pugui justificar el que vols fer, ja t'ho he dit. La missió dels edelain, com la nostra, els lyraneth, és la de protegir del mal tantes vides com ens sigui possible, no ajudar un bàndol o un altre a guanyar una guerra estúpida.

—Per això, Morwen.

Ella se'l mirà estranyada.

—Què vols dir?

—M'estic referint a la vertadera raó per la qual t'he fet venir, gran Fara Morwen.

En Dureïn es girà, i es dirigí cap a l'altra banda d'on es trobaven. Allà, hi havia un enorme bagul de fusta molt simple, sense decoracions ni formes complexes. Simplement, una caixa rectangular de fusta.

Ella s'hi apropà, i va veure com ell extreia del bagul un petit cofre daurat com la superfície del terra sobre el qual es trobava. El pany destacava per sobre de la resta d'adornaments del cofre, ja que estava envoltat per fines línies platejades.

Quan en Dureïn li apropà el cofre, pogué sentir una cosa que al principi no va poder reconèixer. Un soroll, palpitant, que li recorria tot el cos, de cap a peus. Com tambors que repercutien sens parar. Bum-bum, bum-bum, bum-bum. Un calfred li recorregué tota l'esquena.

—Què és això, Dureïn? Què vols mostrar-me? Puc sentir una obscura força dins d'aquest petit cofre. Què és el que amagues?

En Dureïn la mirà directament als ulls, i llavors va obrir el cofre amb una petita clau que guardava dins d'una de les moltes butxaques interiors de la seva vestimenta. Quan la Morwen va veure el que hi havia a l'interior, la seva expressió va canviar del desconcert a la incredulitat.

—No pot ser...

Es va quedar sense paraules. Tot el que li hauria agradat dir se li quedà aturat dins la gola.

—Ho entens ara, Morwen?

En Dureïn tancà el cofre de nou, però aquest cop no el guardà dins el bagul de fusta. Aquest cop el donà a la Morwen, que el va sostenir amb les mans, encara sense saber què dir.

—Sé perfectament que si el nostre bàndol guanya aquesta guerra, poc li importarà a en Dhirungar. I, tot i que si ell la guanya li serà molt millor, haurà aconseguit igualment el que volia. Per això, Morwen, la meva intenció no és la d'ajudar el Rei Thory en un pla estratègic. Ell es pensa que l'estic ajudant. En realitat, estic intentant acabar la missió que els meus avantpassats no pogueren acabar.

Llavors va ser quan la Morwen ho entengué tot.

—Perdona'm, Dureïn. Creia que havies perdut completament el teu honor d'edelain. Ara veig que no. Però, llavors, per què ha de ser destruïda la ciutat?

—Tot són estratègies, Morwen. Mentre el Rei Thory segueixi pensant que obeeixo les seves ordres i que treballo per a ell, podré mantenir aquest engany. Per un altre costat, si faig venir l'Exèrcit Negre aquí dubto molt que Ell sospiti res sobre... bé, ja saps què vull dir.

La Morwen assentí. Llavors, féu aparèixer davant seu una bossa de pell, dins la qual deixà el cofre que li havia donat en Dureïn.

—Però llavors, què vols que faci jo?

—Bé, Morwen, el que vull és...

Les paraules d'en Dureïn quedaren interrompudes per una

forta explosió que va fer tremolar el castell sencer. Des de la llunyania, els arribaren crits de terror i desesperació. I alguna cosa més. El soroll agut i penetrant d'unes trompetes de guerra.

— Què passa?

Ràpidament, en Dureïn obrí la trapa per la qual es podia pujar i baixar de la torre, i va fer passar primer la Morwen. Ell la seguí, i ambdós van baixar ràpidament per les escales de pedra. Un cop van arribar a baix, van veure que tots els guàrdies del castell corrien d'una banda a l'altra, alguns d'ells sense saber ben bé què fer.

En Dureïn n'aturà un, dels més joves, i li preguntà:

— Em pots dir què carai passa?

El jove guàrdia estava horroritzat, però tot i així, pogué respondre:

— L'Exèrcit Negre ens ataca, senyor! Han destrossat les fortificacions de la Barrera Nord, i ara estan sembrant el terror dins la ciutat!

En Dureïn el deixà marxar, i va girar-se per parlar amb la Morwen:

— No entenc què pot haver passat. A hores d'ara, l'Exèrcit Negre hauria d'haver estat travessant el Pas dels Gegants, entre les Muntanyes de la Perdició. No estava previst que arribessin fins d'aquí a cinc setmanes.

— Doncs sembla que l'han enganyat, el meu estimat senyor edelain.

Cap dels dos no somreia. Ara ja no, tot i que les paraules de la Morwen eren iròniques.

Ambdós es dirigiren cap als estables. Pel camí es trobaren un munt de runes i destrucció. Alguns dels guerrers de l'Exèrcit Negre havien entrat dins el castell i lluitaven contra els guàrdies. Molts van morir aquell dia, alguns d'ells mirant de defensar el seu senyor, que veien passar desprotegit, tan sols amb la companyia d'una dona. Si haguessin sabut qui era aquella dona, no s'haurien preocupat tant.

En un determinat moment, en Dureïn va haver de matar un dels terribles norgüels, les criatures que formaven l'exèrcit de Dhirungar. Éssers horribles i deformes, de carn negra i putrefacta, nascuts de la corrupció i la maldat. En realitat, molts d'ells abans havien sigut edelains, però el poder del mal els havia transformat en el que eren llavors.

Van arribar als estables sense que cap dels dos sofrís cap mal. En Dureïn pujà al seu cavall, un de pelatge blanc com la llum de la lluna en una nit sense estrelles, amb les crins perfectament pentinades, i protegit per una poderosa cuirassa que, tot i ser molt pesant, no suposava pas una càrrega difícil per a ell, tan poderós i fort com era.

La Morwen, pel seu costat, n'escollí un de pelatge negre com el carbó, sobre el qual muntà amb una gracilitat encisadora.

—Digues, Dureïn, quan fa que no lluites contra l'Exèrcit Negre.

Ell va somriure, complagut de veure que la Morwen estava animada i, com sempre, disposada a tot.

—Més del que m'agradaria.

Així, tots dos sortiren dels estables i s'uniren a la batalla.

El foc que havia fet caure les màquines de guerra dels norgüels llepava la ciutat com mortíferes llengües ardents i despietades a les quals no els importava cap vida. Flames d'un foc l'únic propòsit del qual era destruir tot allò que es trobés al seu pas. I estava complint la seva missió d'allò més bé.

En Dureïn i la Morwen arribaren al centre mateix de la ciutat just en l'instant en què l'únic que quedava de la majoria de les cases eren muntanyes i muntanyes de runes aquí i allí. El foc seguia consumint-ho tot.

—Dureïn!

—Digues, Morwen.

—Primer, recorda que, ara per ara, m'has d'anomenar Fara Morwen, així com jo t'haig d'anomenar senyor. Ja no ens trobem en la intimitat de la torre. I després, vull que facis una cosa per mi.

Ell se li apropà, i ella li xiuxiuejà a l'orella:

—Intenta contenir tot el que puguis els norgüels. Vull intentar fer una cosa.

En Dureïn va assentir i se separà prudentment de la Morwen. Sabia perfectament el que ella volia fer. Desembeinà la seva espasa, la Lluminosa, i es va preparar per fer front a qualsevol enemic que se li apropés.

La Morwen aixecà llavors les mans enlaire. Tancà els ulls, i es va concentrar tot el que va poder. Podia sentir-ho tot, tot el que l'envoltava. I, per sobre de totes les coses, podia sentir el curs de les aigües a través dels rius, com la sang corre per les venes cap

al cor mateix. Totes aquelles aigües havien d'obeir la seva crida, ja que ella era la Dama de les Aigües.

Tot d'una, les aigües que corrien pel riu Unerain, que passava just a tocar de la ciutat, pel sud, començaren a elevar-se, i prengueren la forma d'una serp gegant. El poder que hagué de reunir fou immens, tant que fins i tot la seva pròpia suor s'uní a les aigües del riu en la seva transformació.

Un cop l'aigua s'hagué transformat en una enorme serp, la Fara Morwen la dirigí cap a les flames que assolaven la ciutat, i aquesta, amb la seva llarga llengua, apagà les flames que tractaven d'enderrocar la ciutat i matar la gent. Un cop hagué acabat, creà un escut d'aigua per protegir els pocs supervivents que quedaven de la terrible catàstrofe.

Es quedà gairebé sense forces, i es va veure obligada a baixar del cavall sobre el qual es trobava. Va caure de genolls a terra, i es quedà així uns instants per recuperar forces.

Quan es va reincorporar, es va adonar que, enmig de la batalla, li havia caigut la bossa de pell on duia el cofre que en Dureïn li havia donat. El buscà desesperada i, quan el trobà, un norgüel l'agafà desprevinguda. La va agafar pel coll i la va aixecar uns cinquanta centímetres per sobre de la superfície de terra.

—Vaja, vaja, mira quina preciositat que tenim aquí. Fa temps que no dormo amb cap dona decent una nit sencera. Podries ser tu la primera després de tant de...

Abans que pogués acabar la frase, en Dureïn arribà i li clavà profundament l'espasa. El norgüel caigué a terra, mort, i en Dureïn va agafar la Fara Morwen abans que aquesta caigués també a terra.

—Es troba bé, Fara Morwen?

Ella va somriure.

—Sí, el meu estimat senyor edelain.

Abans que poguessin dir res més, la Morwen va veure com una ombra els cobria. En Dureïn va girar el cap, tan sols per veure el rostre deforme del seu executor. L'arma amb la qual el va matar va ser una daga obscura i corrupta, que li travessà la carn amb una enorme facilitat.

La Fara Morwen llençà una poderosa mirada al norgüel que ho havia fet, i aquest va sortir disparat enrere, va xocar contra un enorme tros de runa i quedà inconscient.

Llavors va veure en Dureïn estirat a terra, amb tot de sang que

li sortia de l'orifici amb què l'havien perforat, just al centre de l'abdomen.

–Morwen... vine... si us plau.

Li costava respirar. Li costava parlar. Però havia de dir-li unes últimes paraules.

–Agafa... el cofre... no deixis que... l'agafin.

La Morwen buscà amb la mirada la seva bossa de pell, que abans havia vist. La va trobar i l'agafà.

–Vull... que ho portis lluny... a les terres que per a Ell... encara passen... desaparcebudes.

–Què vols dir, Dureïn?

–Vés cap a l'est... més enllà de Malath... allà hi trobaràs... hi trobaràs...

L'obscura ferida anava estenent la seva foscor i corrupció per la sang d'en Dureïn.

–Morwen... t'haig de demanar una última cosa...

–Sí, Dureïn?

Ella havia començat a plorar. L'havia estimat durant molts anys. Recordava quan l'havia conegut. Quan era encara més jove. Totes les vegades que havien dormit junts en el mateix llit. Totes les nits que havien passat l'un al costat de l'altre, sense que ningú no se n'adonés, ja que ambdós sabien que havien de mantenir-ho en secret per protegir no tan sols la reputació de cadascú, sinó per moltes altres raons.

–No deixis que aquesta foscor... m'envaeixi. Mata'm, Morwen... posa fi a tot això... el meu paper en aquesta guerra... ha acabat.

–No, no pots dir-ho de debò, Dureïn. Et salvaré, et duré amb en Faran Curwen, ell et podrà curar i...

–No, Morwen... deixa-ho estar. Res... res no em pot salvar... però encara pots... salvar-me l'ànima.

Molt a poc a poc, en Dureïn va entregar-li la Llumiosa, la seva espasa, i la mirà directament als ulls.

–Va, fes-ho... d'una vegada... Morwen... la meva estimada... goteta d'aigua.

Allò últim la deixà desconsolada. Aquell nom afectuós era el que sempre havia utilitzat ell per referir-se a ella. I sentir que tornava a dir-li així li resultava estrany.

Va agafar amb força l'espasa, la col·locà sota el coll d'en Dureïn i, abans de fer res més, pronuncià la pregària requerida en aquella situació:

—Adéu, amor meu. Que el Gran Creador t'aculli entre els seus braços misericordiosos, i que la llum del paradís il·lumini per sempre el teu camí a partir d'aquest moment. Desitjo que siguis una més entre totes les estrelles que cobreixen el firmament, i que la teva resplendor guïï els que han perdut el bon camí.

Llavors, armant-se de coratge, tallà amb tota la rapidesa que va poder el coll d'en Dureïn, va posar fi a la seva vida i, així, va evitar que la corrupció i la maldat de l'arma amb què l'havien ferit el convertissin en un norgüel. El seu cos restaria mort per tota l'eternitat, però, almenys, la seva ànima es conservaria pura pels segles dels segles, tal com l'ànima de qualsevol edelain ha de ser.

La Morwen, desconsolada, es quedà plorant sobre el cadàver d'en Dureïn durant el que li semblà una eternitat. Passada una llarga estona, s'aixecà i observà la condemnada ciutat de Condhor. No hi havia res que ella pogués fer ara per la ciutat i els seus habitants. Però alguna cosa sí que podia fer. Tenia una missió per complir.

Agafà amb força la bossa dins la qual duia el cofre. Tancà els ulls, i es començà a evaporar, transformant-se en un núvol de vapor, com si d'aigua es tractés, i s'elevà per sobre de les derruïdes restes de la ciutat de Condhor, lluny, cap a l'est, més enllà de Malath, per complir la missió que en Dureïn li havia encomanat.

Primer Premi Grup E
Aina Gallemí Pérez
Argentina

JACQUELINE

La carta va caure d'entre els meus dits amb un amarg sospir i, com si la volguessin atrapar, les llàgrimes van començar a rodolar galtes avall fins a caure al seu costat.

—Senyora, hauríem de parlar sobre els aspectes econòmics de la situació actual.

Vaig alçar els ulls envermellits per fitar l'home que s'asseia a la butaca de la sala d'estar amb una tassa de te calent a la mà. El desgraciat havia actuat com si es tractés d'una visita de cortesia fins que li havia servit la maleïda infusió. Aleshores la seva cara havia perdut tota expressió i m'havia entregat la carta on se'm notificava que en Richard havia mort, mentre m'ho explicava amb la desapassionada veu dels buròcrates cansats de la seva feina: el meu marit havia sucumbit a una febrada a bord del vaixell que l'havia de dur fins a Silverwater. Allà, hi volia tancar un tracte que beneficiaria la petita empresa comercial naviliera que havia aixecat del no-res; no podia entendre com havia pogut passar tal desgràcia en un viatge de només dues setmanes, ja que feia només un mes li havia dit adéu i m'havia fet un petó mentre em deia que tornaria aviat.

—El meu marit és mort —vaig dir entre dents—, com a mínim tingui la decència de deixar-me plorar.

L'home va fer una ganyota que per un moment va fer pensar en un somriure mordaç.

—Amb tots els respectes, si plora durant gaire temps aviat es morirà de gana.

—Expliqui's! —vaig exigir irada davant del to indiferent de la seva veu.

—Bé... vostè deu saber que quan el pare del seu marit va llegir-li la seva petita fortuna en morir ho va fer sota certes condicions. Les coneix?

Vaig assentir amb un sobtat nus a la gola que m'impedia parlar. I tant que les coneixia, en Richard me n'havia intentat par-

lar diverses vegades, però jo, esperant que les paraules de mort no cridessin el mal temps, havia fet com si res dolent pogués passar i sempre treia importància al tema bromejant i desviant la conversa. Que il·lusa, que estúpida que havia estat! El capital d'en Richard només podia ser llegat per línia de sang tal com havia establert el seu pare. Això volia dir que tota la seva riquesa hauria estat per al nostre fill, i jo, com a mare seva, n'hauria rebut una part. Malauradament mai havia estat capaç de donar-li un hereu al meu Richard i ara els diners anirien a parar a les butxaques dels seus germans. Jo no tindria res; sense marit ni diners... què seria de mi?

—Què puc fer?

—Té sort; els germans del difunt han ofert una part de l'herència a la seva muller, és a dir, a vostè. És una quantitat a tenir en compte, tanmateix em sap greu dir-li que el gust per les condicions és constitutiu del cognom Woods. Els germans han establert que des de la mort del seu marit disposa de tres mesos per acudir a reclamar el capital o retiraran l'oferta amb el pre-
text que volen tancar el tema per poder oblidar aviat la mort del seu estimat germà i poder superar així el mal tràngol.

—Entesos, aleshores encara dispo de dos mesos per arribar a Silverwater. No és gaire temps, i menys ara que s'apropa l'estació de les tempestes...

—Ho sé, però els termes són taxatius. Per això li deia que si plora gaire, aviat es morirà de gana.

Exigeixen que s'hi presenti personalment i el termini no és prorrogable, de manera que a dia d'avui disposa exactament de cinquanta-vuit dies per personar-se a la ciutat natal del seu marit. Abans de venir aquí —va afegir després d'una pausa dramàtica— m'he pres la molèstia d'apropar-me al port i comprar-li un passatge pel Sweet Mary, que salpa demà passat en direcció cap a Deepwell, a un dia a cavall de Silverwater. El capità estima que el viatge durarà vint-i-un dies si no hi ha cap contratemps. No és una nau que disposi de gaires comoditats però li donarà prou marge davant de qualsevol dificultat.

—Gràcies, és molt... considerat.

—No es mereixen, el seu marit sempre havia estat generós amb les propines i malgrat que estigui passant un mal moment, sé que vostè l'honorarà fent el mateix.

La cabina que m'havia estat assignada era petita i podia a tots els homes que hi havien estat alguna vegada. Mirava de passar-hi tan poc temps com m'era possible, però a l'hora de dormir havia de fer un esforç per no pensar en les suors de quantes persones devien haver impregnat els llençols.

Tanmateix no em podia queixar. La nau era una fragata ràpida proveïda d'unes veles ben fermes i lluents. No hi havia luxes ni comoditats. Tampoc hi havia una nau que ens acompanyés per defensar-nos en cas que hi hagués un atac pirata com semblava que últimament passés gairebé sempre, la qual cosa havia resolt el dubte de per què el passatge havia resultat tan econòmic. Suposo que en Livingstone, l'home que m'havia portat la notícia de la mort d'en Richard, havia tingut por que no li pogués pagar el passatge d'una nau assegurada; el mar se l'empassés!

Aviat vaig descobrir que les hores a bord podien ser un consol o una tortura, amb una naturalesa tan canviant com els vents que ens empenyien. El paisatge invariable de mar obert feia que a vegades semblés que el temps s'havia oblidat d'avançar. L'aparició d'un núvol aquí o allà o una esporàdica ordre cridada pel capatàs eren les úniques coses que aconseguien pertorbar mínimament la quietud.

Era en aquests moments en què l'espera es tornava més dura, ja que la por de no arribar mai a Silverwater prenia prou força com per tancar un setge al voltant del meu cor. Quan em sorprenia intentant endevinar què podria fer si de cop i volta em veïés sola a mercè de la meva sort, em renyava per torturar-me amb pensaments inútils. Intentava obligar-me a no pensar en què passaria fins que passés, fins que fos del tot inevitable. Però era difícil, i les hores de pràctica no semblaven aportar cap millora.

En canvi, hi havia moments en què l'activitat dels mariners, una gavina solitària o un grup de dofins curiosos aconseguien fer-me oblidar per uns moments que en Richard m'havia abandonat. Malgrat que ens havíem casat per conveniència en un tracte tancat pels nostres pares, havia après a estimar l'home bo i tranquil que havia decidit cuidar-me i estimar-me al seu torn. I ara, pobre desgraciat, només feia que criar malves. Oh, Richard... el meu estimat Richard... ara mateix fred com el meu cor; mort a l'altra banda de l'oceà insondable i jo creuant-lo no per veure'l, sinó per no anar a viure sota el pont.

Les primeres hores del dotzè dia van avançar feixugues, com

si la xafogor de l'aire també les endormisqués a elles. El vent bufava mandrós i els mariners buscaven mig desesperats l'escassa ombra que projectaven les veles.

Jo m'havia tancat a la cabina on, tot i fer pudor, el corrent d'aire que entrava per la finestra feia passar la calor més fàcilment. Estava intentant concentrar-me en la lectura d'una novel·la mentre una part del meu cervell es concentrava en no deixar de ventar-me quan de sobte vaig sentir un crit que va desbocar un torrent de passes i corregudes. Encuriosida i farta de llegir una vegada i una altra el mateix passatge del llibre, el vaig deixar sobre el llit i em vaig dirigir a coberta.

Em va rebre una munió d'homes anant d'aquí cap allà, com un grapat de formigues a les quals els haguessin tapat la sortida del niu. Sense entendre què passava em vaig acostar a la barana de bavor, on desenes de mirades fugisseres es concentraven per desviar-se ràpidament en una altra direcció.

Vaig mirar cap a l'horitzó, però no era capaç de veure res que els hagués pogut alterar tant. I de sobte, un punt blanc. Vaig tancar els ulls per afinar la vista. Era una vela.

Seguia sense entendre per què causava tant d'enrenou una nau en la llunyania quan de sobte em vaig adonar del fet que aquella vela s'estava aproximant. Les corredisses d'aquells homes van presentar aleshores una nova dimensió: tenien por. Eren com els peixos que, ja dins la xarxa, quan s'adonen que els estan estirant, comencen a nedar més i més ràpid donant voltes sense entendre que el seu destí ja ha estat dictaminat.

Vaig pujar les escales que portaven al castell de popa i em vaig dirigir al capità.

—Són pirates? —vaig preguntar amb un fil de veu.

L'home, amb expressió greu, em va donar la seva ullera de llarga vista mentre seguia donant ordres als seus homes. Vaig desplegar-la i me la vaig apropar a l'ull. Vaig tardar mig minut a localitzar la nau.

Veles blanques... però bandera negra. De cop i volta vaig notar que estava tremolant. El capità va recuperar la ullera de llarga vista de la meva mà garratibada i em va dir amb veu escardalenca:

—Que no sàpiguen que és una dona.

Em va posar una de les seves pistoles a la mà i un ganivet a l'altra.

—Corri —va instar. I li vaig fer cas.

Vaig entrar a la meva cabina i em vaig treure el vestit d'una revolada. No va ser fins que em vaig quedar en enagos que em vaig adonar que no tenia roba d'home per posar-me. Així, mig nua, vaig sortir de la cabina i vaig anar corrents fins a la cambra del capità. Vaig entrar-hi i vaig obrir el cofre de la roba. Vaig anar descartant peces que anaven a parar sobre el llit fins que vaig trobar uns pantalons gastats i una camisa vella. M'hi vaig entaforar a dins, igual que vaig entaforar els peus en unes botes malmeses. Estava a punt de tornar a la meva cambra quan vaig passar per davant d'un mirall desvergonyat que va revelar, sense miraments, unes formes purament femenines. Els pits i els malucs indiscrets em delataven, igual que els rossos tirabuixons de la melena.

Sobre l'escriptori del capità hi havia un petit punyal. Vaig agafar-me el rissos amb una mà i la fulla amb l'altra i amb quatre dolorosos talls vaig mutilar la melena. Amb el mateix punyal vaig agafar una altra de les camises del capità i en vaig fer tires. Em vaig treure la camisa i vaig començar a embolicar-me els pits amb els trossos, estirant fort per tal de dissimular al màxim els meus atributs.

Vaig posar-me la camisa una altra vegada i vaig mirar el resultat davant del mirall. Millor, molt millor.

Vaig tornar a la meva cabina i vaig agafar el ganivet i la pistola del capità. Em disposava a tornar a coberta quan vaig pensar que si els pirates trobaven tota la meva roba allà em descobriren, així que amb llàgrimes als ulls vaig obrir la finestra de la cambra i vaig abocar totes les meves pertinences per la borda. Només em vaig permetre guardar un penjoll que en Richard m'havia regalat feia temps. No era una joia ostentosa sinó una obra d'orfebreria delicada i discreta. La vaig amagar sota el llit i vaig córrer cap a l'exterior.

Mentre havia estat a dins s'havia operat un canvi crucial a fora. Els homes estaven completament armats i la por inicial s'havia convertit en decisió i valor per a uns i en pur terror per a uns altres. Vaig abocar-me a bavor per veure fins a quin punt s'havia aproximat la nau pirata i un calfred em va

recórrer en veure la nau a pocs centenars de metres de nosaltres. Era un vaixell enorme que semblava capaç d'empassar-se la nostra petita fragata. De cada flanc en sortien dues fileres de

canons mentre que nosaltres no en disposàvem ni d'una vintena en total. Amb un càlcul ràpid vaig veure que per cada home que nosaltres teníem ells en podien tenir tres o quatre plens de fúria i ànsies assassines. Només un pensament em va creuar la ment: si havia de morir, que fos lluitant.

L'impacte entre les naus va fer saltar estelles pels aires com a preludi de la cascada de salvatges que ens va abordar a continuació. La determinació que m'havia omplert uns minuts abans s'havia esvaït acovardida pels crits dels pirates. Volia moure'm, però les tenalles de la por m'aferraven i m'esgarrapaven impedint-me fer res. Hi havia tant de moviment al meu voltant que no sabia com començar a actuar. Mirés on mirés apareixien esquitxos de sang. Les espases, punyals i dagues testaven la carn mentre les pistoles, cridaneres, espurnejaven enmig de núvols de fum. De cop i volta un cop a la cama em va fer baixar la mirada fins als peus i vaig veure un cos sense cap, que el mateix impuls de l'espasa havia separat de les extremitats i havia fet rodolar fins a mi. La imatge era tan irreal que vaig necessitar uns segons preciosos per entendre que l'home estava mort i, el més important, que algú l'havia decapitat. Vaig aixecar la vista i vaig veure una bèstia bruta de sang i brea que m'estava mirant mostrant-me les dents quan de sobte va esbufegar i va posar cara de sorpresa; sense apartar la mirada de mi va rebuscar en una petita obertura de marc vermell que li havia aparegut a l'espatlla i se'n va treure una bala. La pudor de pólvora va fer que m'adonés que aquella bala l'havia disparada jo sense ser-ne conscient. Ara només disposava del punyal per defensar-me, i això volia dir que estava morta. Recordo haver pensat amb amargor que aviat em reuniria amb en Richard i que els diners ja no em farien falta. Però aleshores la gravetat va deixar d'aferrar-me i vaig sortir disparada cap enrere per l'impacte d'una bala de canó a dos metres d'on jo m'estava. Vaig notar que el cap em rebotava contra la fusta dura i després d'això, una agradable tranquil·litat.

Un cop somort a la galta em va arrancar de la inconsciència i vaig parpellejar amb els ulls ferits per la sobtada llum. El cap em rodava i en intentar moure'l vaig sentir unes amenaçadores nàusees. Un segon cop em va fer entendre que m'estaven bufetejant. Algú requeria la meva consciència i semblava poc pacient. Amb un esforç esgotador vaig sacsejar el cap i, vencent la bilis, vaig recuperar el control del meu cos. Estava de genolls

i tenia les mans immobilitzades a l'esquena. Una figura corpulenta estava davant meu i amb una tercera bufetada em va tornar definitivament al món dels vius.

—Ja! —va riure algú—. Mira quin bot que ha fet, s'ha espantat de com n'ets, de lleig!

—Calleu! —va bramar una veu molt més propera i esfereïdora—. Ja era hora, ara que finalment esteu tots els supervivents conscients per fi podem avançar una mica —vaig empassar saliva, sabent que jo era qui havien hagut d'esperar—. Escolteu-me bé, covards, perquè esteu de sort! La meva tripulació s'ha vist minvada gràcies als vostres companys morts, així que us ofereixo una alternativa als taurons: us dono l'oportunitat d'unir-vos a nosaltres i viure un dia més. Podeu triar entre això o anar a banyar-vos amb els peixos. Us dono un minut per pensar-vos-ho, però trieu ràpid perquè els taurons que hi ha per aquí sota s'han quedat amb gana.

—Tria? —se'm va escapar entre els llavis. No em vaig adonar que ho havia dit fins que vaig sentir totes les mirades clavades en mi.

—Què vols dir, marrec?

—Que... que s'ha de triar? No tinc gaires ganes de nedar —vaig contestar procurant prendre un to greu i masculí—. Jo trio la pirateria abans que la mort.

La veu rogallosa es va convertir en una rialla gutural. Vaig sentir que una mà se'm posava sobre l'espatlla i m'aixecava del terra estirant-me per la camisa. Un cop dempeus, la mà em va alliberar i em va donar dos cops a l'espatlla. Vaig tremolar sota cada sacsejada.

—Apreneu-ne d'aquest grumet, ni rastre de dubte! Això és el que jo vull. Will, assegura't que aquest tap de bassa no perd el coneixement, té mala pinta.

—Sí, capità.

El noi que havia contestat es va desmarcar del conjunt de pirates que mirava expectant els homes postrats i em va dirigir cap a la proa perquè em toqués l'aire a la cara. El terra relliscava per la sang fresca, però ja no hi havia cadàvers a bord; només les armes i les estelles de fusta trencada com a espectadors passius d'una obra macabra.

—Com te dius? —em va preguntar amb veu amable.

—Jacqu... —de sobte em vaig mossegar la llengua, a mig pro-

nunciar el meu nom, Jacqueline—. Jack, em dic Jack. Tu et dius William, oi?

—Sí, però tots em diuen Will. Quants anys tens, Jack? Sembles un nen, no tens ni un pèl a la cara.

—Vint-i-dos. I tu?

—Vint-i-cinc.

—Et trobes bé? T'has ferit durant la batalla?

—Deus voler dir si m'heu ferit —vaig contestar sardònicament. El noi no va replicar.

Vaig girar-me per poder repenjar-me sobre la barana i descansar el cos adolorit pel cop de l'explosió. La coberta sencera va quedar aleshores a l'abast dels meus ulls. Quant de temps m'hi estaria?

Moriria aquí o aconseguiria escapar algun dia?

—Com es diu la nau?

—Red Path.

—Adequat, suposo.

—Sí, suposo que tens raó.

Van passar els dies. Cada matí ens despertaven a crits per sotmetre'ns a desenes de tasques esgotadores. Per sort en Will semblava tenir bona voluntat i m'ajudava. M'ajudava, m'ensenyava, m'explicava la raó de ser de les coses. Fins i tot em va començar a instruir en l'art de l'espasa i la pistola. Però tot i els esforços que feia perquè em sentís còmoda, cada vegada que començava a pensar que no eren tan mala gent, em venien al cap les imatges de cossos desmembrats, de la coberta plena de sang i de la por als ulls dels homes que havien mort el dia de l'abordatge. Si m'esforçava encara podia sentir l'olor de sang barrejada amb la pólvora i el salnitre del mar. Sentia com aquella fortor se'm tornava a posar sobre la pell per enfonsar-me en una xafogosa angoixa.

En Will se n'adonava, podia veure la por que seguia portant dins meu i això feia que encara s'esforcés més per fer-me veure que estava entre amics, que havia passat a formar part de la gran família que formava aquella tripulació. Tant de bo hagués pogut compartir la seva seguretat, però només de pensar en què podia passar si arribaven a descobrir què tenia entre les cames...

Van transcórrer tres setmanes en aquesta nova monotonia que semblava absorbir les hores sense que ens n'adonéssim. En un d'aquells escassos moments en què els capatassos havien de-

cidit donar-nos un moment de descans, en Will va decidir que era hora d'una altra lliçó d'esgrima. He de dir que l'aprenentatge del maneig de l'espasa em semblava un dels millors passatemps que podia practicar a bord. Sé que és absurd vist amb perspectiva, però malgrat estar sola enmig de tots aquells gossos, saber fer anar l'espasa em donava certa tranquil·litat. Pensava que si mai passava res com a mínim em podria defensar. Per això m'esforçava tant durant aquelles estones i no només a aprendre sinó també a ignorar les pulles que m'anava llançant el meu professor.

—Va, mou el cul! Et pesen les cames, ni que les duguessis empastifades de brea resseca!

Mentre deia això en Will esquivava tots els meus atacs i em colpejava amb el bastó que feia d'espasa quan la guàrdia em feia aigües. Aquell dia m'estava adobant més del normal i començava a estar-ne una mica farta. De sobte em va pegar més fort del compte i vaig notar com el braç se m'entumia, i la mà de l'empunyadura em quedava totalment flàccida de manera que el pal em va caure d'entre els dits.

—Perdona —va dir en veure que m'havia fet mal—. Fem un descans?

—Si us plau —vaig dir alleugerida.

Ens vam amagar sota l'ombra que projectava la pàl·lida vela, recolzats sobre la ferma barana.

—Et puc fer una pregunta?

—Si puc no contestar-la després, sí—. Li vaig dir que em semblava un tracte just.

—Will... per què m'ajudes tant? T'has d'esforçar molt a ensenyar-me i a vigilar que no en faci alguna de grossa. Per què ho fas? Ha de ser esgotador.

—Bé... suposo que m'has jutjat com un pirata més, però t'has preguntat mai com m'hi vaig convertir? Em va passar el mateix que a tu, em van fer escollir entre la vida i la mort i vaig decidir lluitar.

—No ho sabia —vaig admetre, però no em volia desviar del tema que em portava de cap—. De totes maneres només em pares aquesta atenció a mi. Què he fet per merèixer-me aquesta dedicació?

—Res, la veritat és que no sé per què ho faig. Suposo que és perquè encara semblés un noieta, un nen innocent que no ha tin-

gut temps de cometre maldats. Porto a bord tres anys i durant aquest temps he vessat molta sang. M'imagino que em recordes la innocència passada i t'utilitzo com una espècie de redempció; després de tant de temps vull fer alguna cosa bona.

M'havia equivocat, ho he de reconèixer. Escoltar això em va fer sentir culpable per haver prejutjat tan durament aquells homes sense preocupar-me de conèixer-los abans. Evidentment no eren sants. Eren assassins, lladres i violadors. Però potser no eren només font de mort i destrucció, sinó que també tenien un rerefons que, malgrat que no els exonerés, podia explicar com havien arribat al lloc on eren. Des d'aquell moment em vaig proposar donar una oportunitat a aquells homes, sobretot tenint en compte que podia passar una llarga temporada amb ells. Per aquest motiu aquella nit vaig decidir apropar-me als homes que xerraven i bromejaven a coberta, gaudint la fresca, i no amagar-me entre les hamaques del magatzem com havia fet fins ara.

Tota bona voluntat es va esvaïr, però, en veure que un dels qui estava jugant als daus duïa al coll el penjoll que jo havia amagat sota el meu llit a la Sweet Mary.

Vaig sentir que l'aire em començava a faltar quan un torrent de pensaments sobre en Richard, la tripulació massacrada, els cossos desmembrats i la sang escampada em van tornar a la ment. Aquell petit gest de saqueig m'havia trastocat; tota la calma i capteniment que m'havia obligat a mantenir durant el temps d'estar presa a la nau s'havia esvaït en segons i la fúria, la por i l'angoixa que fins ara havia mantingut a ratlla em va colpejar amb tota la força que sempre havien tingut. Em vaig apropar més al cercle d'homes, en vaig apartar un amb força i em vaig plantar davant del brivall que estava a punt d'apostar el meu penjoll. En Will, que també estava per allà, em va mirar amb les celles arrufades sense entendre per què em comportava així. Amb els braços a la cintura em vaig dirigir al Nathan sense preocupar-me de resultar massa grollera.

—Ei tu, aquest collar és meu!

L'home em va mirar amb cara de pomes agres.

—De què parles?

—Aquest collar era meu, el vaig amagar a la Sweet Mary i quan ens vau abordar tu el vas robar. Torna-me'l!

—Aquest penjoll és meu, deixa d'inventar-te coses.

—He dit que me'l tornis!

En Nathan es va aixecar de cop i va fer caure el tauler i els daus per terra. Fins i tot a la penombra de les làmpades vaig veure com es posava vermell, no sé si de la vergonya o per la còlera.

—Més val que ho retiris —va dir traient-se un punyal del cinturó.

Vaig fer una passa enrere; no havia tingut en compte que l'home podia anar armat. De fet no havia pensat res del que havia fet des que havia vist el penjoll. Per sort en aquell moment en Will va fer una passa endavant i es va interposar entre els dos.

—És veritat? Això és d'aquell vaixell?

—No, Will... et prometo que no —va dir l'home amb un fil de veu. Per algun motiu tothom li guardava un gran respecte a aquell noi malgrat la seva joventut.

—Saps que si el collar estava a la nau que vam assaltar ha d'anar amb la resta del botí, no et pots quedar res fins que el capità hagi escollit primer un cop arribem a terra. Aquestes són les normes.

—Will, de veritat que no, és meu, sempre ha estat meu.

—Mentida! —vaig exclamar—. Hi ha una inscripció que diu: "Per la meva estimada Jacqueline, del teu Richard" —vaig dir amb la veu mig trencada. De sobte tothom em va mirar sense entendre com podia ser meu un collar amb una dedicatòria com aquella i vaig afegir amb presses que havia estat de la meva mare.

—Ensenya'm el penjoll, Nathan.

—És injust —va començar a dir. Aleshores es va apropar al Will per donar-li la petita joia. Quan estava a punt d'entregar-lo, però, va fer un gest estrany que el va fer caure i, a mig camí de terra, va obrir la mà i el collar va caure per la borda.

—No! —vaig xisclar. Però ja era massa tard—. Cabró! Has fet veure que queies per tirar-lo!

Enmig del silenci que es va estendre vaig sentir el clapoteig de l'aigua en empassar-se el meu collaret. Em vaig sentir com si acabés d'enterrar en Richard. Feta una fúria, em vaig abraonar sobre l'home i vaig començar a clavar-li cops de puny i puntades de peu, a esgarrapar-lo i a mossegar-lo. Un home com aquell hauria pogut amb mi en qualsevol moment, però estava tan fora això últim.

Unes mans em van agafar per la cintura i em van estirar cap amunt. Em debatia tant que una mica més i rellisco per caure sobre el brivall una altra vegada, però en Will va estirar més fort i ens va separar.

—Es pot saber què hi tens al cap? —va cridar mentre m'immobilitzava.

Ni jo mateixa ho sabia, vaig agafar aire per intentar tranquil·litzar-me i quan vaig estar una mica més serena em vaig adonar que el rebombori havia fet sortir fins i tot el capità de la seva cambra.

S'ho mirava tot amb una expressió greu, com un pare que ha estat decebut per uns fills desconsiderats. Va exigir explicacions.

—En Nathan va agafar un penjoll amagat a la Sweet Mary i se'l va quedar, no el va entregar com a botí. Resulta que el penjoll era d'en Jack, li... li tenia molt d'afecte i quan l'ha vist ha perdut els papers en intentar recuperar-lo.

—I on és aquesta magnífica joia?

—L'ha tirat per la borda —va contestar fent un gest cap a l'home que seguia rebregat per terra.

—He relliscat, ha estat un accident!

—Au va, calla —va amonestar-lo en Will—. No enganyes ningú.

El silenci després d'aquestes paraules es va fer més i més dens durant un llarg minut. Aleshores, molt fluixet perquè tothom s'hagués d'esforçar a sentir-lo, el capità va dir:

—Assoteu-los. Deu vegades a cadascun.

En Will va girar el cap de cop i volta i va mirar-me amb els ulls molt oberts. Vaig veure que li deia alguna cosa al capità, però aquest va brandar el cap i va tornar a desaparèixer dins la nau. Unes mans em van agafar i em van portar cap al pal major. Intentar fugir era inútil; ni tan sols em va passar pel cap de resistir-m'hi. Van passar una corda al voltant del pal i amb els extrems em van lligar les mans de manera que l'esquena quedés completament exposada. Com a mínim em fuetejarien amb la camisa posada. Els homes es van posar en un semicercle al meu voltant, fora de l'abast del fuet. Tothom callava. La rapidesa amb què anava tot em va fer veure que no era la primera vegada que es dictaminava un càstig com aquest. Unes passes aproximant-se van trencar el silenci expectant. Vaig tancar els ulls, preguntant en silenci perquè el dolor no fos massa insuporta-

ble. Aleshores es va sentir un xiulet i la nit es va tornar blanca en sentir l'esgarrapada del cuir a l'esquena. Era com si m'haguessin partit en dos. Un dolor esmolat, profund i agut a la vegada, em va creuar per darrere. Una flama va brotar de l'esquerda i em va devorar tot el cos sumint-me en un tremolor glaçat. La sang calenta va començar a fluir lentament. Aleshores un segon xiulet va xisclar enmig de la nit. Se'm va escapar un crit i vaig poder visualitzar la meva esquena creuada per una X de sang. El dolor era tan afilat que podia dir sense por a equivocar-me la forma en què havia colpejat el fuet. I de sobte de la X en va brotar un tercer braç. I un altre. I encara un altre. Cada fiblada era un món de tonalitats de dolor, i als nexes, allà on dos talls es trobaven, veia un punt blanc de llum, un dolor tan intens que amenaçava de fer-me perdre la consciència. Potser fins i tot la vaig perdre realment. Quan per fi em van deslligar vaig desplomar-me i hauria caigut a terra de no ser pels braços d'en Will, que va córrer a subjectar-me. Em va agafar a collibè i em va portar directament a veure el Liam, el mestre d'aixa i cirurgià de la nau.

Em va tombar sobre un taulell de bocaterrosa i com que en Liam estava massa ocupat observant la segona ronda de l'espectacle, en Will va començar a fer feina i em va retirar els trossos de camisa que s'havien enganxat per la sang. Aleshores l'embenatge que m'envoltava els pits va quedar al descobert i amb veu estranyada em va preguntar si tenia alguna ferida. Espantada pel que pogués passar vaig intentar incorporar-me i apartar-lo, però els deu talls que tenia a l'esquena s'hi van negar en rodó. En Will em va empènyer perquè em quedés estirada i va estirar la punta de la primera bena. Primer un tros, després un altre. Anava amb cura de no estirar massa fort conscient que la sang havia enganxat la roba a la pell destrossada. Al cap de cinc minuts, quan en Liam ja havia arribat amb en Nathan i havia començat les seves cures deixant-me oficialment a càrrec d'en Will, aquest de sobte va arrufar les celles i es va aturar un moment per després reprendre la tasca més vehementment. Es va tornar a aturar, aquesta vegada sense saber si mirar-me a mi o als pits que començaven a estar al descobert. Amb els ulls ben oberts va apropar una mà indecisa i me'n va tocar un, no lascivament sinó com si volgués assegurar-se que els ulls no l'estaven mentint. Jo intentava fitar-li els ulls per intentar endevinar què li passava pel cap. Amb prou feines podia veure res,

però, en part per l'entumiment que s'estava apoderant de mi i en part perquè les llàgrimes m'havien assaltat els ulls, presa de la por que em delatés a la tripulació.

—Si us plau... —vaig xiuxiuejar entre espasmòdics sanglots.

Aleshores en Will va reaccionar, es va apartar un moment de mi i va tornar amb una ampolla de rom a la mà. En va treure el tap amb les dents i va abocar el líquid daurat directament sobre la meva esquena. La coïssor va fer que arquegés l'esquena en un xisclat agònic mentre les llàgrimes lliscaven lliures. Aleshores el noi va treure's la camisa, la va esquinçar amb les dents i em va tornar a embenar. Sense estar segura de si havia decidit guardar-me el secret o només m'havia netejat la ferida per assegurar-se que sobrevivia per després utilitzar-me d'entreteniment, vaig agafar-lo pel canell i el vaig mirar directament als ulls. Ell va posar la seva mà sobre la meva i amb veu tranquil·litzadora em va dir que descansés.

Va passar una setmana i cada vespre en Will em demanava que li ensenyés la ferida. Les dues primeres nits estava massa dèbil com per desfer jo mateixa l'embenatge però prou recuperada com per queixar-me, de manera que vaig aconseguir obligar-lo a desfer l'embenatge sense obrir els ulls.

Un cop estava nua li ensenyava només la carn que era necessària i després em recol·locava les benes a lloc seguint el mateix procediment. He de reconèixer que era poc pràctic, sobretot havent-me vist ja nua, però per algun motiu la meva privacitat seguia sent un tema prioritari. A partir de la tercera nit vaig retirar-li el dret a despullar-me tot i el mal que em feia aixecar els braços.

Passada la setmana el capità es va impacientar i em va reclamar per treballar a coberta. No volia boques inútils, i això m'ho vaig gravar a foc.

En Will no em treia l'ull de sobre i semblava patir perquè no em desmaiés cada vegada que havia d'aixecar una mica de pes. Mirava de fer ràpid la seva feina per tal d'ajudar-me amb les meves tasques i procurava substituir-me sempre que estava lliure.

Però tot i l'ajuda, no podia evitar veure'l com una amenaça que coneixia el meu secret. Cada vegada que feia una mostra de bondat o d'amabilitat em venia al cap el pitjor dels malsons. Dos dies més tard em vaig plantar i enmig d'un atac que es po-

dria descriure com a histèric li vaig preguntar per què no havia escampat que era una dona i per què no m'havia demanat favors a canvi de mantenir el meu secret com això, un secret.

—Per qui m'has pres? —va demanar completament indignat—. Que no em vas escoltar quan vaig dir que volia fer alguna cosa bona?

—Sí, però això era abans que sabessis que sóc una dona. Ara les coses han canviat!

—Perquè enlloc d'un penis tens una vagina? Doncs t'equivoques, ara amb més ganes et vull protegir. És més, que siguis una dona em treu un pes de sobre perquè començava a trobar-te torbadorament atractiu... No t'ho he preguntat però des que et vaig descobrir que m'ho pregunto. Com te dius?

—Jacqueline.

—Oh... Jack, és clar. Molt ben trobat. Escolta, he estat pensant. Si et quedes aquí gaire temps passarà qualsevol cosa i t'acabaran descobrint. No puc permetre que això passi, t'he tret prou les castanyes del foc durant aquestes setmanes com perquè em preocupi per tu. Així que he ideat un pla. Escolta atentament el que et diré...

El cavall corria fent desaparèixer els metres de camí sota els seus cascs. Portàvem una nit i un dia de galop ininterromput empesos per la por que els pirates haguessin decidit perseguir-nos més enllà del punt en què qualsevol s'hauria donat per vençut.

Robar el cavall havia sigut la menor de les nostres preocupacions. El que havia costat havia estat endinsar-nos al bosc circumdant a la cala on havíem aturat la nau per carenar-la i, sense ser vistos, iniciar una travessia nocturna fins al poble més proper enmig de la foscor més absoluta. Les arrels dels arbres havien erigit un laberint en la foscor que ens obligava a avançar lentament i penosa, en un resar constant perquè no ens torcèssim un peu o ens perdéssim entre els troncs freds i humits. Les orelles feien mal de l'esforç que suposava escoltar constantment els sons de la nit per saber si en algun moment els pirates s'adonaven que faltàvem i decidien perseguir-nos. Per sort, no es van adonar que havíem desaparegut amb la nostra part del botí —la que nosaltres havíem considerat oportuna— fins la sortida del sol, moment en què ja havíem arribat al poble

més proper i havíem robat el cavall a un granger que no es prenia gaire seriosament el fet de matinar.

El temps de reclamar els diners del meu marit mort havia quedat enrere, però ara, a galop de la recent estrenada muntura no semblava tan important. És possible que el cofre ple amb desenes de monedes d'or que duïa sota el braç influís en el meu estat d'ànim. Tanmateix, el que em feia sentir millor era que tenia un nou company amb qui compartir un nou futur com a socis. Ja no importaven els germans del Richard ni l'empresa naviliera que havia aixecat. Amb la petita fortuna que ara teníem, ens havien brindat el poder de decidir i forjar el nostre futur tal com nosaltres volguéssim.

En certa manera és irònic, ja que els pirates sempre s'han definit com a homes que havien conquistat el seu destí i li havien donat la forma que havien desitjat. Potser els tres mesos que havia acabat passant a bord havien aconseguit fer-me canviar una mica. Sigui com sigui, el poder d'imposar la meva voluntat a allò que estava escrit em feia sentir lliure i forta i això em fa pensar que l'aprenentatge que he extret de la meva aventura és, potser, que tots hauríem de ser una mica més pirates i menys decents. Compartiu o no la meva opinió, arribats a aquest punt només em queda saludar-vos amb una ampolla de rom. Salut!

Primer Premi Grup F
David Puig Ferrer
Arenys de Munt

ENTRE DOS MONS

Vaig entrar al tren quan ja estava sonant el xiulet intermitent que avisava del tancament de portes. En el vagó no hi restava cap seient lliure i uns pocs viatgers ja havien assumit que els tocava fer el trajecte dempeus. Jo n'era un. Vaig recolzar l'esquena a una de les barres metàl·liques verticals, vaig treure una llibreteta i un bolígraf de la meua bossa de mà i em vaig dedicar a observar la resta de passatgers.

A uns metres de mi, un home de mitjana edat i panxa enorme dormisquejava amb el cap enganxat al vidre. Al seu costat, una dona gran esbufegava, contrariada pel volum del seu veí. A l'altra banda del vagó, un noi prim i d'aspecte malaltís, amb la cara mig amagada darrere d'unes aparatoses ulleres de pasta i amb aspecte d'universitari setciències, estava immers en la lectura del llibre que sostenia entre les mans. Prop d'ell, em va cridar poderosament l'atenció una dona de mitjana edat que tampoc havia trobat seient. Era extremadament atractiva, les seves llargues i ben perfilades cames estaven ajustades per una minifaldilla negra. Una entallada camisa blanca destacava les seves voluptuoses formes. De la seva bossa de mà en sobresortia un llibre del qual en vaig aconseguir llegir el títol: Les mil i una nits.

En la primera estació del trajecte va baixar la dona gran remugant contra l'home gras que estava al seu costat i que encara continuava dormint. En la següent parada va baixar la dona de Les mil i una nits i el noi de les ulleres de pasta. Els vaig seguir amb la mirada mentre s'allunyaven per l'andana. Ella caminava amb decisió, movent sensualment els malucs, segura de si mateixa, conscient de l'admiració i l'enveja que provocava la seva bellesa. Ell caminava dubitativament i maldestre, com si no pogués controlar les seves extremitats, conscient que també atreia les mirades però per motius ben diferents. Ambdós formaven una parella singular, d'aquelles que es creen casualment i in-

conscient, com quan, sense voler, emparelles el teu pas al d'un desconegut. Els seus destins no van trigar a separar-se. Van recórrer junts un tram de l'andana fins que ell va decidir asseure's en un banc. Ella, sense adonar-se que el seu circumstancial acompanyant l'havia abandonat, va prosseguir el seu recorregut fins a la sortida de l'estació. La meva mirada va perseguir la dona fins que va desaparèixer darrere de la reixa metàl·lica que separava l'andana del carrer.

El noi va rescatar del fons de la seva motxilla el llibre que estava llegint i en va reprendre la lectura. Abans que el comboi reiniciés la marxa, vaig aconseguir llegir el títol de l'obra: La Metamorfosi.

Gregor es va arrossegar cap a la finestra i va intentar alçar el seu pesat i rabassut cos per arribar al vidre. Després de molt d'esforç va aconseguir posar-se dempeus i, sostenint-se en precari equilibri damunt de les seves dues petites i aparentment trencadisses potes posteriors, va mirar a través de la finestra. A fora, a l'altre costat del carrer, obscures siluetes d'edificis es retallaven rere cortines de pluja, mentre la ciutat sencera començava a estremir-se davant del retronir de la tempesta. Molt més enllà de la ciutat, enganxat a l'horitzó, un castell coronat per una altíssima torre va començar a prendre forma. Gregor va forçar els seus ulls d'insecte per arrancar detalls al distant edifici.

Scheherezade va sortir al balcó balustrat que coronava l'altíssima torre central del palau del sultà i va saludar l'albada fent onejar la seva llarga cabellera nocturna. Una suau brisa matinal va acaronar el seu cos nu. La noia va contemplar els sumptuosos jardins que s'estenien als seus peus i va examinar les muralles que l'emprisonaven.

Scheherezade va forçar la seva bella mirada per mirar cap a la llunyania. Més enllà dels dominis del sultà, més enllà de la interminable successió de dunes que emmarcaven l'oasi que emparava la fortalesa, va albirar una ciutat que no va saber identificar. Els seus edificis, amuntegats com ruscs, s'estremien sota el poder de la tempesta.

Gregor va creure percebre com si aquell palau emmurallat que surava en la distància s'anés acostant a la ciutat a mesura que fixava la vista en ell. Els detalls de la sòlida i luxosa construcció es van anar dibuixant en el fons de les seves retines. A dalt de tot de la torre central, en una petita terrassa semicircular balustrada, va veure una dona jove, de llarga cabellera negra, exposant el seu cos nu al fred de l'albada. La noia es va adonar que l'estaven observant i va mirar en la direcció de Gregor.

La mirada de Scheherezade va viatjar cap a l'estranya ciutat que havia aparegut més enllà de l'oceà de dunes que rodejava el palau.

Una figura, retallada darrere d'una de les finestres dels ruscs de formigó, l'observava des de la distància. L'ombra tenia un cap desmesuradament gran, sense coll que l'unís al tors i amb dos petits apèndixs que en sobresortien.

La noia de la torre va saludar en Gregor amb la mà. Aquest, en veure's descobert, es va apartar de la finestra avergonyit. No va trigar a tornar a treure el cap. La noia encara era allà, agitant els braços per atreure la seva atenció. Gregor va contreure les mandíbules de la seva boca d'insecte per dibuixar quelcom semblant a un somriure.

Els mons de Gregor y Scheherezade es van apropar tant que ella va poder sentir en el seu cos nu la fresca carícia de la pluja que estava banyant la ciutat de Gregor. De la mateixa manera, Gregor va poder percebre les agradables fragàncies del palau barrejades amb la dolça aroma que desprenia la pell de Scheherezade.

—Qui ets? —va preguntar Scheherezade en un xiuxiueig que el vent va empènyer fins a l'oïda de Gregor.

Gregor va contestar amb un dramàtic i intel·ligible xerroteig.

—Jo sóc Scheherezade —va replicar ella amb un somriure als llavis.

Gregor va deixar anar un reguitzell de sons guturals, a la ve-

gada que movia frenèticament les dues antenetes que li naixien de l'enorme cap.

El tren va reprendre la marxa, allunyant-se del destí d'aquells dos personatges singulars. Vaig ocupar un dels seients que havia quedat lliure i vaig apuntar a la meva llibreta una succinta descripció d'ambdós. Vaig pensar uns instants en una història que els pogués tenir als dos, al noi de les ulleres de pasta i a la dona de les corbes vertiginoses, com a protagonistes, però vaig rebutjar la idea als pocs minuts i vaig seguir passejant la vista pel vagó a la recerca de nous estímuls literaris. La manca de son acumulada i el tedi de contemplar dia rere dia les mateixes cares repetides no van trigar a enviar-me als dominis de Morfeu.

Vaig seguir agafant el tren a la mateixa hora durant tota la setmana i vaig coincidir amb l'estranya parella cada dia. Ella, sensual i fragant, llegia unes poques pàgines de *Les mil i una Nits* en cada trajecte. Ell, desmanegat i asèptic, repassava i semblava prendre apunts de cada capítol de *La Metamorfosi*. El noi i la dona coincidien uns quinze minuts en cada trajecte, sempre en el mateix vagó, i es col·locaven no gaire lluny l'un de l'altra. Tot i això mai els vaig veure dirigir-se ni un tímid bon dia o creuar una mirada encara que fos sense voler. De fet, no hi havia dos éssers més allunyats l'un de l'altre en tot el vagó, sent la meva inexplicable curiositat l'únic nexa que els unia.

Gregor i Scheherezade es retrobaven dia rere dia en un espai indefinit, en un racó suspès entre dos mons i que no responia a les lleis de cap. Així, de mica en mica, van anar inventant un nou llenguatge que només ells podien desxifrar. Cada gest, cada mirada, cada paraula i cada murmuri compartit tenien un sentit únic que només ells coneixien.

Aquell fred matí del mes de gener vaig agafar el tren a la mateixa hora de sempre, esperant retrobar-me amb la singular parella. El noi de les ulleres de pasta no havia pogut trobar seient i estava recolzat a una de les barres verticals, mirant al buit. La seva motxilla, on vaig imaginar que descansava el claustrofòbic

món de Gregor Samsa, estava als seus peus. Aquell dia, el noi va baixar a l'estació de sempre sense que la dona de Les mil i una nits hagués aparegut.

Gregor va treure el cap per la petita finestra de la seva habitació per retrobar-se amb Scheherezade. Darrere del vidre, una pluja persistent difuminava les siluetes dels edificis i sumia tota la ciutat en una mena de caldo dens i enganxós. Malauradament, aquell dia res va lluir a l'horitzó. El palau i la seva bella captiva havien desaparegut sense deixar rastre.

Gregor, al cap de poc de començar la seva dramàtica transformació en insecte, fou confinat en una inhòspita habitació de la casa familiar. Els seus parents l'abominaven, amb prou feines s'alimentava i vivia rodejat de les seves pròpies femtes. Però l'aparició de Scheherezade li va donar un motiu per no deixar-se arrossegar cap al fons de l'abisme. Ella va frenar l'estrany càncer que l'estava sumint en l'animalitat. I només per ella havia lluitat per mantenir el poc d'humà que encara quedava en el seu cos i en la seva ànima.

L'endemà i després de barallar-me amb els llençols perquè em deixessin escapar del llit no vaig tenir més remei que agafar el tren una mica més tard que de costum. La casualitat em va donar l'oportunitat d'asseure'm davant de l'espantant lectora de Les mil i una nits. Després de naufragar breument en les seves corbes femenines no vaig poder evitar de fixar-me que ja no portava la famosa recopilació de relats a la bossa de mà. La dona va baixar a l'estació de sempre i va caminar per l'andana cap a la sortida. Vaig suposar que el seu fictici partener, el noi de les ulleres de pasta, devia haver agafat el tren anterior.

Scheherezade va sortir a la terrassa balustrada. La rosada de la matinada va acaronar el seu cos nu mentre escodrinava l'horitzó. Es va estremir en comprovar que més enllà de l'oceà de dunes ja no hi havia cap ciutat desconeguda. Una llàgrima de melangia va dibuixar un solc de tristesa a la seva galta.

Si Scheherezade anhelava l'arribada de l'albada i havia deixat

de témer la caiguda del crepuscle, no era per haver perdut la por al sultà o per haver comprovat que, un dia més, aquest li havia permès seguir amb vida. El motiu de la seva benaurança era saber que cada dia que sobrevisqués a la fúria del seu espòs era un nou dia d'humanitat que regalava a Gregor.

Vaig estar diverses setmanes agafant el tren a la mateixa hora de sempre però mai més vaig tornar a veure el noi de les ulleres de pasta i la dona de les corbes exuberants compartint el mateix vagó.

Només en una de les poques ocasions que vaig tornar a coincidir amb el noi vaig veure'l consultar el llibre de Kafka. I la darrera vegada que vaig veure la dona, el que treia el cap de la seva bossa de mà ja no eren Les mil i una nits sinó una revista de moda.

Sense Scheherezade, Gregor no va trigar a deixar d'esforçar-se per posar-se dempeus per arribar a la finestra. No creia que hi hagués res que valgués la pena més enllà del vidre. També va deixar d'alimentar-se de les restes de menjar que li tiraven els seus familiars. I a poc a poc va deixar de pensar, de sentir i de creure's humà.

Scheherezade confiava en la tornada de Gregor i va seguir esperant l'aurora amb impaciència, retallant cada vegada més els relats que explicava al seu espòs, en un va intent d'escurçar també la nit. De fet, aviat els crepuscles i les albaides es van acostar tant que les històries de Scheherezade duraven poc més que un sospir.

Inexplicablement, la delicada frontera per la qual transitaven Gregor i Scheherezade es va trencar i els dos amants es van precipitar a l'abisme. El que fóra que els havia permès transcendir dels seus respectius universos havia desaparegut i ja no eren capaços de sostenir-se en el prim tall d'una història que encara ningú havia escrit.

Vaig canviar d'horaris i amb el pas dels mesos em vaig oblidar d'aquell noi de les ulleres de pasta i d'aquella dona de bandera

que tant m'havien cridat l'atenció al tren.

En aquella època estava obcecat en publicar un llibre de contes. Amb aquest objectiu, el meu editor i jo vàrem escollir alguns dels millors relats que havia escrit en els darrers anys. No vàrem trigar a adonar-nos que no n'hi havia prou per omplir-ne un llibre. Vaig revisar a consciència les meves llibretes d'"apunts del natural" cercant històries dignes de ser escrites però no vaig ser capaç de trobar res que em convencés.

Com que el que buscava no estava ni a les meves llibretes ni en el meu cap vaig decidir de perdre'm per la ciutat amb la intenció de caçar una bona idea. Amb aquest objectiu, vaig vagarejar per carrers plens de gent i per carrerons solitaris, vaig escalfar bancs en places i vaig contemplar marees humanes a les andanes. Malauradament no vaig ser capaç de trobar el fil que em permetés embastar una nova història.

Un dia, i encara orfe de musa, em vaig ficar en un bar decidit a afogar les meves penes en un cafè. Em vaig recolzar a la barra i vaig atreure l'atenció del cambrer. Vaig passejar la mirada pel local. En una tauleta, al costat de la màquina de tabac, descansaven els diaris de la jornada. Entre ells em va semblar veure que s'hi amagava un llibre. Em vaig apropar i vaig descobrir que es tractava d'una edició una mica atrotinada de Les mil i una nits. Aquesta coincidència em va fer recordar la dona del tren i vaig somriure.

El cambrer em va servir el cafè. Li vaig treure l'amargor amb dos sobres de sucre i me'l vaig prendre a petites xarrupades. Vaig pagar i quan em disposava a reprendre la meva deriva creativa per la ciutat, l'improvisat partener de la dona del tren, el noi de les ulleres de pasta, va entrar al bar. Es va dirigir amb la seva estranya forma de caminar cap a una taula, es va asseure i va extreure La Metamorfosi de la motxilla. Un munt de postits de diversos colors treien el cap entre les pàgines.

Aquella segona casualitat em va provocar certa inquietud. Vaig sortir del bar i vaig deambular sense rumb fix preguntant-me una vegada i una altra què em va cridar l'atenció d'aquell noi que llegia Kafka i d'aquella dona que es perdia en Les mil i una nits.

Després de devorar unes quantes travessies sense intenció d'anar enlloc ho vaig veure clar. La història que estava buscant mai va tenir res a veure amb la dona i amb el noi, sinó amb els

personatges que s'agitaven entre les pàgines dels llibres que estaven llegint.

Des del principi. Gregor Samsa i Scheherezade m'estaven demanant a crits que escrivís una història per a ells.

Gregor va alçar-se cap a la finestra i de la seva espatlla van nàixer unes ales que no sabia que tenia ... Scheherezade es va fondre amb l'aurora i va escapar del palau del sultà en forma de rosada...

Segon Premi Grup F
Glòria Olivella Esteller
Teià

LES CINC EMES

Margarida

Es necessita ser malparit per deixar la dona després de 25 anys. Dues dècades i mitja de convivència de cine —he dit de cine— i en un plis plas, vull dir en un tres i no res, ho ha engegat tot a rodar. I per una de molt més jove, és clar. Ai, anava a dir un qualificatiu gruixut, d'aquells que a tu no t'agraden. Mira, em reprimeixo. I tant que als seixanta una dona pot refer la seva vida, faltaria plus, però cal ser realista: n'hi ha tantes de fèmines que estan en la mateixa situació que et serà més fàcil refer-te-la tota sola, la teva existència. Bé, sola tampoc, amb les amigues. Vagis on vagis —conferències, concerts, teatre, cursets, tot el que fa una mica d'oloreta de cultura— les sales estan ocupadES. Ocupades per donES. Femení, plural. Totes no estem soles, això també és veritat. Mira'm a mi que deixo el divertimento personal a casa davant d'una pantalla o fent la migdiada. Cansats, esgotats, els tenim tots els que ens queden. Avorrits, dona, que són tots uns avorrits! Te n'has lliurat, germaneta, no hay mal que por bien no venga. No facis aquesta cara, senyora perfeccionista, ja saps que a mi m'agraden les barreges, les mescles: no hi ha mal que per bé no vingui. Vés per on m'ha sortit rodonet. I ho he aconseguit: acabes de somriure!

Nena, considera el costat positiu de no haver tingut fills. Encara que fos el brètol del meu excunyat qui ho decidís això també. Estàs lliure de veritat, mi ninya. No et porten criatures a les 8 del matí ni te les recullen a les 6 de la tarda perquè et sentis realitzada com a àvia. No facis aquesta cara que tinc raó, les filles i les joves treballen, necessiten treballar. I els fan falta cangurs de qualitat i, si és possible, econòmics. I les àvies reuneixen aquestes dues condicions amb escreix. Són unes qualificades amb experiència. Tenen el currículum ideal. A veure, passa llista de totes les amigues teves que tens lligades als bressols i als cotxets. Mogollón. Vull dir una quantitat elevadíssima, moltíssimes. És

el que volien? Són felices? Doncs em sembla que com que van tan atabalades, ni s'ho plantegen. Però és impossible que quan es quedin soles —les ocasions són escasses— no pensin en tot el que havien planejat fer en jubilar-se, en tot el que volien llegir, visitar, mirar i aprendre en el seu futur temps lliure. Un temps lliure que ara s'ha revestit de farinetes, xumets, biberons i bolquers. Sí, tens raó, gaudeixen —no puc, no vull oblidar-me'n, jo també en tinc de fills i néts— dels primers somriures, dels primers passos, de les primeres paraules. Però jo —i moltes d'aquestes àvies-mares— ens conformariem amb ser les segones en tot aquest rànquing infantil, n'estic segura.

Et preparo una infusió, Mercè? Vols un te negre d'aquell tan dolent que a tu t'agrada tant? Sí? Amb una mica de llet, oi? Va, tu relaxa't que jo la teva cuina la tinc dominada. Ho tens tot tan polit i tot tan al seu lloc! Res a veure amb el meu desordre general.

Montserrat

Ui, quina carona, segur que has estat plorant com una magdalena. Pobreta meva, t'has quedat tan soleta. No, no és això el que volia dir; començo malament, però tu ja em coneixes, sempre fico la pota. Dic el que em passa pel cap sense pensar-m'ho i no ho hauria de fer. La Margarida sempre em diu que jo no en sé de consolar, que sempre acabo parlant de mi. Que ara mateix acaba de marxar? Mira quina casualitat, que consti que no ens ho hem dit. No és que estiguem fent guàrdia les germanes, una rere l'altra, per no deixar-te sola. Segona ficada de pota; això promet avui.

No sé pas per on començar. Mira, et faig una pregunta tècnica, vull dir pràctica, vull dir econòmica: Ja has cobrat des que t'has jubilat? Ai que bé, em treus un pes de sobre perquè em vaig trobar l'altre dia amb la Berta, aquella tan simpàtica que va treballar amb tu a l'institut de Sant Feliu, i em va dir que estava desesperada, que després de dos mesos de deixar la feina, encara res. O sigui que si més no aquest tema el tenim solucionat; perfecte.

Penso que també hagués pogut trobar un moment més adequat el teu home, bé, el teu exhome, per enamorar-se d'una altra. No, no volia dir això. Per abandonar-te. No és això tampoc. Per marxar, vaja. Just quan tu deixes la feina, ell et deixa a tu.

Quina casualitat. Deu tenir al·lèrgia a les jubilades. I és veritat el que diu la Margarida, que aquesta pàjara té 20 anys menys que ell? O sigui, que és 25 anys més jove que tu. Uf! No vaig bé, deixem-ho córrer, ja en parlarem un altre dia. És massa recent tot. I jo tinc molt poca traça.

Però què dius? I tant que te'n sortiràs. Com totes. No recordes quan l'Alexandre em va deixar plantada després de tres anys? Sí, ja sé, era molt menys temps comparat amb això vostre. Que jo recordi sempre heu estat junts. És veritat, tens raó, us hi vàreu posar de grans. Quants anys tenies, tu? Trenta-cinc, dius!? Apa, Mercè, no pot ser! Bé, no t'enfadis, ho deus saber tu millor que jo, això segur. A veure, fem el càlcul: o sigui que tu en tens ara 60 acabats de fer; heu estat doncs vivint en parella 25 anys. No m'ho puc ni imaginar, tant de temps amb el mateix tio. Quina paciència, germaneta. Ho has aguantat tot, tot, durant tot aquest temps. Ets una crack. Que què vull dir amb "tot, tot"? Doncs no parlo de temes profunds, no, parlo de la vida de cada dia, dels pèls, dels rots, dels pets, dels roncs, de totes les collonades qui me tappaient sur le système. Perdona la gavaxada, però alguna cosa m'ha quedat de la meua vida en comú amb l'Alexandre. Sí, ja sé que a tu et queia molt bé, però tu no hi convivies, o sigui que no el defensis ara. Coses que em treien de polleguera? Et dono un exemple molt il·lustratiu que no he explicat mai a ningú perquè em fa una mica de vergonya per la seva insignificança, per la seva futilitat, però que cada matí "em colpejava sobre el sistema nerviós". T'explico: jo faig servir per a la dutxa unes tovalloles que acaben amb una franja de roba diferent, amb les meves inicials brodades. Ai, és veritat, si tu també les tens; les va fer la mare a les seves quatre nenes durant aquella època creativa quan li va agafar la dèria de les manualitats!

Continuo amb el meu rotllo: en els tres anys de vida en comú l'Alexandre no va ser capaç de penjar-les correctament i per correctament entenc plegades al llarg, amb la franja a baix i les lletres del dret. Ni un sol cop! A mi em feia mal als ulls quan em dutxava després d'ell; ell no tenia ni mal ni ulls per a aquella banjanada. O estaven plegades del revés o amb la franja a l'interior o la franja i les lletres quedaven del revés totalment desaparegudes. Ell no triava mai la quarta opció, és més, ell ni sabia que existia una opció decorativa correcta. Sí, tens raó, era una xim-

pleria sense cap importància, però m'entens, oi? I veig que has somrigut, per a alguna cosa important han servit les tovalloles maternes, veus!

Vols que et prepari un cafetó? Ai no, que vosaltres sou de tes. No, no volia dir vosaltres. Tu ets de tes. Si no hi ha ni cafetera en aquesta casa. Una infusió? Mira, encara recordo la que em vas fer ara fa uns quants anys quan em vaig sentir tan abandonada per l'Alexandre i vaig venir un cap de setmana a plorar a casa vostra. Tenia una mica de tot: mançanilla, anís, menta, melissa, camamilla, te de roca i no sé quantes coses més. Déu n'hi do la meva memòria, no? El que no entenc és com hi caben tantes potingues en un got d'aigua. Era dolentíssima, ara ja t'ho puc confessar, però a tu t'agraden aquestes barreges. Va, digues-me on la tens que jo em perdo fins i tot en la meva, de cuina.

Maribel

Em pensava que no hi eres o que t'enganxava dormint; has trigat tant en obrir-me. Què fas a les fosques? Però si sembla un funeral, això. Amb dues espelmes i tot. Nena, ho tens mal entès; que no és el mateix que se'n vagi que que se't mori. Quan se'n va i a més a més amb companyia, no hi ha dol que valgui. Només faltaria. Segur que ja han passat per aquí les meves dues germanetes i t'han inflat el cap. Ja volia venir més d'hora jo, però m'ha estat impossible plegar abans.

Quina mala cara que fas! Juraria que la Margarida t'ha clavat el rotllo de les àvies que ni ella mateixa sap si són molt felices o molt desgraciades per culpa dels néts, les filles i les joves. I la Montse segur que t'ha parlat de l'Alexandre i de les tovalloles mal col·locades, oi? Un secret? Au, vinga! Si forma part del seu discurs antimascles. No, ella no n'és, de feminista; això ja seria un altre nivell. Ella és una-dona-rabiosa-abandonada-per-l'Alexandre i voilà!

Mira, ara tot venint he tingut una idea. No sé si genial o no, però te l'explico. Com que tu estàs súper lliure —va, dona, no ploris; aquesta llibertat teva tan recent té els seus avantatges, ja m'ho diràs d'aquí a un any—, deixa'm continuar. Com et deia, la teva llibertat fa que no estiguis sotmesa a res ni a ningú, t'has jubilat de feina i de parella. Com que pots escollir tu soleta el que et ve de gust fer, decideixes ara mateix anar a passar uns dies a París amb la teva germana petita, o sigui amb mi menda!

Recordes que sempre hem parlat que faríem una escapadeta totes cinc, però mai no hem aconseguit fer coincidir les dates? Doncs passem de les altres tres i hi anem tu i jo. No em siguis purista ara, de lleig no en té res. Elles estan ocupades i nosaltres estem lliures. Sí, ja sé que la mare potser s'hi afegiria, però no li preguntem i ja està.

Ai, veig que no t'ha desagradat així d'entrada la meva idea. Com, que potser més endavant? Impossible, Mercè. Tu saps que de feina en tinc molta, però dóna la casualitat que durant tota la setmana entrant no m'han posat ni una sola visita guiada al MNAC. O sigui que agafo bitllets per dissabte al matí i ens estem tota una setmaneta a París. Toi et moi, toutes les deux.

Fem una cosa, vaig a preparar un te ben negre i ben fort per a totes dues, ens instal·lem una estoneta aquí i en parlem. O a aquestes hores prefereixes una infusió d'aquelles vermelles? Que són nous aquests coixins tan tovets? Que bufons amb estampats diferents! Ets una crack combinant colors.

Maria

—Què hi fas tu aquí?

—Nena, que sóc ta mare. He vingut a veure com estaves. Ens tens molt preocupades, saps? Com va tot?

—Malament, tot va molt malament; com vols que vagi. Estic feta un drap. Un drap brut. Ja em veus, aquí estirada al sofà. Amb el llit per fer. I tu ja em coneixes, mare, i saps que aquest no és el meu estil. El que voldria és morir-me, però ja!

—Quins disbarats. Dius les mateixes bajanades que la Montse fa uns anys. Per cert, ja ha passat a veure't tota la meva tropa?

—Sí, mare, ets l'última. Ja han vingut totes a consolar-me i semblava que s'haguessin organitzat per tornos. I ara no se t'acudeixi oferir-me un te o una infusió perquè estic que vesso de tantes herbes; mira'm quina panxa més inflada.

—Són una colla d'aigualides les teves germanes. Què me'n diries d'un gintònic per canviar una mica? Tens tòniques?

—Sí, el que no sé és si hi ha ginebra. Potser sí que em ve de gust una cosa forteta. Anem a la cuina a veure.

—Així m'agrada! Vinga, que després amb el gintònic a la mà em sembla que em veuré amb cor d'explicar-te un secret. Seràs la primera de saber-ho.

—Ens asseiem aquí? No estarem molt enxubades? Després

m'auràs d'ajudar a aixecar-me, eh! Què són aquests coixins tan cursis?

—No està una mica molt fortíssim això? Segur que hi has posat prou tònica?

—Beu i calla que això t'anirà bé, molt millor que totes les fraternals aigües calentes que t'han fet engolir. Va, que t'explico: ara tot venint he tingut una idea...

—No em proposaràs d'anar plegades a París, oi?

—A París? No, com se t'acut?

—Res, res. Continua que t'he interromput.

—Doncs venia pensant que si t'explicava una cosa que fa ja un cert temps que us vull dir a totes quatre i que m'està costant molt de confessar, doncs això, que et distrauria una estona i deixaries de pensar en l'únic tema que ara tens al cap.

—O sigui que en comptes de parlar de mi, parlarem de tu.

—Equilicua! Però m'has de prometre escoltar, no fer cares rares i al final, si vols, em pots tirar tots aquests coixins nous pel cap.

—Va, pesada, comença.

—Me'n vaig a viure a Ginebra! Ei, que m'ho has promès. Records en Carles, aquell veí meu ja no gaire jove, més o menys de la meva edat, que va llogar el pis de l'Aurora quan aquesta es va morir fa un parell d'anys? Sí, dona, el del 4t 2a?

—Aquell vellet amb els cabells molt blancs i cara d'avorrit que ens vas dir que havia treballat a l'ONU a Suïssa durant no sé quant de temps, però que era d'origen català?

—Doncs sento dir-te que ta mare ha descobert que no és ni vell ni avorrit. Me'n vaig amb ell a Genève.

—No m'ho puc creure. Feu una escapadeta?

—Que no m'entens, nena. Que me'n vaig amb ell a viure a Ginebra. Que estic a punt de vendre el meu pis d'aquí. Vendre'l o llogar-lo, no ho sé encara amb aquesta maleïda crisi. Que ja m'he comprat un anorac com els que porten els esquimals per no passar fred aquest hivern. Que me largo. Que je me tire, com deia sempre l'Alexandre. Que m'he tornat a enamorar després de... quants anys fa ja que va morir el teu pare? 32?

—Mare! Que no pot ser. Que tu no pots marxar. Que no ens pots deixar. Que no està bé.

—Com que no està bé? Què dius ara? A veure, reflexiona una mica. He estat més de 30 anys sola. Sí, sí, tens raó, no cridis,

no volia dir això exactament. Us he tingut a vosaltres quatre i sempre he pensat que no sé pas què hauria fet si el vostre pare m'hagués deixat sola. Ho vaig passar molt malament sense ell, però us tenia. I us tinc encara, sí. Però reconeix que ja fa molt de temps que cadascuna de vosaltres fa la seva vida. I jo me n'alegro. Tu fins i tot ja t'has jubilat! Que sou molt grans totes, ja. Es pot saber per què et poses a plorar ara? Però si havia aconseguit despistar-te de la teva pena grossa. Ara ja no sé si ets desgraciada perquè aquell t'ha deixat o perquè jo me'n vaig a viure al costat d'un llac.

—Etic ju –bi – la – da...

—Ai, Mercè, no em facis riure. Plores perquè t'has fet gran, perquè ja no treballaràs més, perquè ja no et volen a l'institut! Vine, va, que et faig una abraçada ben forta i ben maternal.

—Sí, tu riu-te'n. Què faré jo ara sense els meus adolescents, sense tu i... sense ell?

Que bé! ELL ha quedat relegat a l'últim lloc. Anem millorant. Estic contenta perquè no he vingut en va. I ara reflexiona una mica. En primer lloc, gràcies a l'edat, t'has lliurat per sempre més dels teus insuportables alumnes que et tenien continuament enganxada a la taula corregint i preparant classes. En segon lloc, la teva mare continuarà sent amb tu, una mica més lluny, però amb tu. I en tercer lloc... no, ja s'ha acabat.

Estimades,

Us escric avui aquest missatge des de la tristor, des del dolor més intens. Ahir, de matinada, va morir en Carles. El seu fill Pep i jo érem al seu costat. Com ell volia.

Potser que comenci des del principi. No em serà gens fàcil.

Recordeu quan éreu petites i llegíem plegades El petit príncep? La teva frase preferida, Montserrat, era: "És tan misteriós el país de les llàgrimes". Aquests dies no puc desempallegar-me d'aquest misteriós país, em persegueix. He plorat molt, ploro ara mentre us escric i ploraré molt de temps encara. En Carles i jo ens hem estimat. Però molt poc temps. Dos anys allà i uns mesos aquí.

Us vaig enganyar. Totes quatre. Quan vam prendre la decisió de marxar a Ginebra ja sabíem que en Carles estava molt malalt. Que un càncer de pàncrees se l'enduria abans de tres mesos. El

diagnòstic de l'Hospital Clínic era irrefutable. Un diagnòstic de mort. I s'ha complert fil per randa.

Vaig ser jo qui va proposar a en Carles d'acompanyar-lo a Ginebra i quedar-me amb ell fins al final. A Nyon, al mateix llac Léman, no gaire lluny de Ginebra, hi té un fill. Un noi de 35 anys que —com el seu pare— té passió per les muntanyes. I en Carles no volia morir sense tornar a veure'l i veure-les. El fill podia desplaçar-se a Barcelona per dir adéu, però les muntanyes no. Ells dos junts n'han pujat molts, d'aquests cims sempre nevats, sempre ennuvolats. Els coneixen tots. Les parets tant de la casa del fill com del pis del pare en són plenes, de fotos. I no han deixat de parlar-ne. Fins a l'últim moment. Fins ahir.

Torno. Aquesta tarda aniré a comprar el bitllet. Us necessito. He estat molt valenta. Forta fins al final. Fins ahir.

El pis de Barcelona no el vaig posar a la venda, és clar. Ni el volia llogar. Va ser una altra mentida. Tots dos sabíem que jo tornaria. Sola.

Totes quatre esperant-me a l'aeroport. Us imagino. Això em dóna forces.

Margarida, Montserrat, Maribel, Mercè, us estimo.

Accèssit al Segon Premi Grup F
Silvia Alberti Planas
Canet de Mar

JUNTS AL CAMÍ

Recordo quan vaig arribar a Martinet, ara farà cinc anys... Em va semblar un poblet encantador, envoltat d'uns paratges impressionants, d'una bellesa única, amb les seves muntanyes, l'extensa vegetació, els prats on pastura el bestiar, les valls, els rierols... No havia vist mai res igual. Immediatament em vaig sentir identificada amb aquelles terres; amb la sensació d'haver tornat a casa després d'uns anys d'absència. Potser, sense l'ajut d'en Pol, no hi hauria arribat sana i estàlvia. Fou una petita i meravellosa aventura.

L'any 1897 jo vivia a Cassà de la Selva, una vila no gaire llunyana de Girona, amb molta tradició històrica, vestigis de fins als temps feudals. La seva superfície és plana, envoltada de camps de conreu; terra de pagesia.

La nostra casa era força gran, antiga però arreglada. La mare s'encarregà de convertir-la en quasi un palau. Gaudíem de bona posició econòmica. El meu pare era el president d'una empresa de taps de suro —en aquell temps, tant Cassà com els pobles veïns es dedicaren a l'elaboració de productes d'aquesta matèria. Jo tenia dos germans més petits: la Dolors i en Jaume. No es pot dir que fóssim una família molt unida; ens mancava comunicació i cadascú anava a la seva. La mare era freda de sentiments i bastant severa, sobretot amb mi. Jo no li donava motius, però ella sempre en trobava un o altre per tenir l'excusa de recriminar-me i sotmetre'm a un dels seus càstigs... El meu pare se'n desentenia o bé no se n'assabentava. No sabia per què, però ella no m'estimava, o això semblava. Aviat vaig esbrinar-ho i la meva vida va fer un canvi radical.

Aquell dia era un calorós i assolellat diumenge de juliol. Els de casa varen anar a passar la festa a la masia d'uns parents de Tordera. Jo no; estava castigada injustament, com moltes vegades. La tarda anterior vaig trencar un gerro de porcellana del rebedor. Va ser un accident; vaig relliscar i sense voler, quan

perdia l'equilibri, vaig colpejar el gerro, que caigué a terra. Això fou suficient perquè la mare posés el crit al cel i em privés de la sortida de l'endemà.

En aquell moment no em trobava ben bé sola a casa, hi havia la Quimeta, la minyona que vivia amb nosaltres de sempre, que recordi. Em mostrava un sincer afecte, i jo també me l'estimava. Tanmateix sempre estava enfeïnada i teníem poques ocasions d'estar plegades. A mi, però, no m'era difícil superar la solitud; era solitària per naturalesa, m'agradava llegir, escriure, dibuixar, pensar... Interiorment era més madura que les altres nenes de la meva edat, no pas físicament, ja que per tenir catorze anys era ben poca cosa, encara no havia fet el canvi a dona. En compensació, era força bonica de cara.

Cap al migdia vaig sentir gana i vaig baixar a la cuina. La Quimeta no hi era; la vaig veure per la finestra, estenent la roba al filat del pati. Vaig pensar a cridar-la, però com que semblava tan atrafegada finalment vaig decidir esperar-la. Em vaig asseure a una cadira, i em vaig dedicar a contemplar la peça. Tot estava net i ben endreçat; es notava que la mare exigia molt a la xicota. De sobte, però, em va cridar l'atenció un paper a terra, prop de la brossa. Ja m'imaginava la mare escridassant la pobre Quimeta. Em vaig aixecar a recollir-lo, i em vaig adonar que era una carta arrugada i llençada sense miraments. Era estrany, el sobre no estava obert. Vaig sentir curiositat. No coneixia el remitent, un tal senyor Joan Arnau i Gelabert. Vaig obrir la carta, que deia així:

“Senyor Grau i Camps, i senyora:

Els escrivim amb l'esperança que vostès i els seus fills es trobin bé, així com la nostra estimada néta Mariona. Estem seriosament preocupats, no tenim notícies seves des de fa molts anys. Els hem enviat nombroses cartes, i no hem tingut resposta. Si us plau, els preguem que ens escriguin i ens donin senyals del seu estat. Oblidin el rancor de temps llunyans. Nosaltres, de moment, gaudim de bona salut, però som grans i la nostra il·lusió seria veure la Mariona, a qui no hem vist més des que tenia deu mesos...”

Em vaig quedar mirant l'escrit atònita. Tenia entès que els meus avis, per les dues parts, eren morts; i ara això, com era possible? No comprenia res. Estava en aquest estat de perplexitat, quan va entrar la Quimeta; em va saludar, però jo ni la veia

ni la sentia. Me'n vaig adonar quan, delicadament, em va prendre el paper de la mà. El llegí, i aleshores ho va entendre. Va agafar una cadira i s'assegué al meu costat.

—Mariona —va dir, dolçament—, sé com et deus sentir, i em sap tan de greu... Crec que ha arribat el moment que ho sàpigues tot... Tens catorze anys, ja no ets una nena petita; però m'has de prometre que no ho diràs a ningú.

Vaig assentir amb el cap, la veu no em sortia.

—M'han amenaçat perquè no ho expliqués mai... Sóc, potser, l'única persona aliena a la família que ho sap... T'he vist néixer —proseguí, davant el meu silenci—, no pas a Girona, com t'han fet saber, sinó a Martinet, una petita vila de la Cerdanya, prop dels Pirineus. D'allí procedeix la teva família, i jo també. De molt joveneta vaig entrar a treballar a casa dels teus avis materns; eren rics.

Va fer una pausa per respirar fondo, mentre jo la mirava amb els ulls molt oberts. Sens dubte anava a escoltar quelcom important.

—Els que tu coneixes com a pares són en realitat els teus oncles... Ella, la mestressa, era germana de la teva mare. Els teus pares van morir en un accident junt amb els pares d'ella. Venien de Queralbs, el dia del casament d'una cosina, quan el seu carruatge va caure per un precipici; els teus oncles viatjaven en un altre carruatge. Havien considerat que tu eres massa petita, i et trobaves amb els altres avis.

La Quimeta va fer una altra interrupció; segurament li costava enraonar, patia sobretot per mi; assimilar el que em contava no era gens fàcil.

—Quan eren jovenets, abans de casar-se, la teva tia es va enamorar del teu pare, que era molt ben plantat. Fou un capritx de doneta presumida i vanitosa, però ell preferia la germana, més dolça i encantadora, amb qui finalment es va casar. La teva tia no ho va admetre, se sentí ofesa, i va començar a alimentar odi cap a tot allò que guardés relació amb ells; i com més feliços eren, més fort era el rancor que sentia...—. Estàs bé, Mariona? —em va preguntar, amb angoixa.

—Sí —vaig respondre, feblement—. Continua, si us plau, no t'amoïnis.

—Més tard vas néixer tu, mentre la teva tia, per despit, es casava amb un xicot de casa bona, que deien tenir uns negocis

prop de la costa. Llavors van morir els teus pares i els avis. En principi, els altres avis s'havien de fer càrrec de tu; era lògic, la llei així ho reconeixia; eres l'únic que els quedava després de la pèrdua del seu fill i de la jove; estaven destrossats; t'estimaven amb bogeria. La teva tia, però, no els volgué donar la satisfacció i, per una sèrie de paranys, va obtenir la teva custòdia, tot i que no et volia, i es van traslladar a Girona, prou lluny perquè ningú els conegués... Al cap d'un temps, per motius de feina del teu oncle, vam venir a viure aquí, a Cassà. Per tothom tu eres la seva filla, cosa que ells no van negar mai. A mi em van acollir per interès, sabia massa coses...

No se m'acudia res a dir. Les llàgrimes em corrien galtes avall.

—He estat una bleada... Perdona'm, Marionna —va expressar, compungida—. Sé que no has sigut mai feliç, tota la vida m'he adonat que la teva tia no t'ha tractat bé; tingues llàstima d'ella, les ànimes com la seva són dignes de compassió, tard o d'hora acaben pagant els seus errors... Per això sempre t'he fet costat; més que la minyona, m'he sentit com si fos la teva germana gran.

—Ho sé, Quimeta... No m'has de demanar perdó, no hi podies fer res. Ara entenc moltes coses... Com el fet que la meva mare... la meva tia, m'anomenés Maria en comptes del familiar Marionna... T'agraeixo que m'ho hagi explicat —vaig dir, i vaig respirar fondo, tot eixugant-me els ulls amb el dors de les mans—. Sento com si haguessin transcorregut deu anys de cop... He de prendre una resolució...

—Què penses fer? No m'espantis...

—No ho sé... Però el que és segur és que no puc seguir vivint en aquesta casa... Serà millor que me'n vagi.

—Però què dius? —va fer, esverada—. Ets boja? On aniries? Ets una nena, encara...

—No, ja no... Ho he decidit: m'escaparé i aniré a Martinet; i no m'importa com, un dia o altre hi arribaré...

—Et comprenc, creu-me; però espera't un temps... Pensa-t'ho bé... Traçarem un pla i t'acompanyaré...

—No puc esperar, ha de ser avui... És perfecte, ells no hi són...

—Però és molt precipitat... Qualsevol altre dia ho podràs fer...

—No ho entens? No puc tornar a veure'm amb ella.

—Bé, aniré amb tu —va dir, resignada.

—No, no pot ser. Sospitarien on anem, ens buscarien, i quan ens trobessin seria pitjor.

—Sí, potser tens raó... Però jo estaré molt preocupada. La teva tia és prou llesta, s'adonará que sé alguna cosa i m'ho farà dir...

—Oh, Quimeta, no em delatis, si us plau; sigues forta, fes-ho per mi, per les dues... Serà el nostre secret... Quan arribi a Martinet t'avisaré, i aleshores podries venir tu...

—No ho sé...

De sobte s'havien intercanviat els papers: jo era la noia gran consolant la més jove, donant-li ànims i coratge.

—D'acord —va dir—, que sigui així si és el que vols... Me'n refio de tu.

Ens vam aixecar i ens vam abraçar, emocionades. Després, somicant una mica, em preparà el dinar, que vaig assaborir com mai. Mentre menjava, em va arreglar uns farcells amb provisions, i m'oferí uns cèntims que tenia estalviats. No érem tan bledes com per no saber que tot s'esgotaria aviat, però jo estava disposada a demanar caritat, si convenia, per tal d'arribar a la fi del meu propòsit.

A mitja tarda, als afores de Cassà, ens vam acomiadar. Donant-me la volta diverses vegades, per dir adéu a la Quimeta, amb la mà alçada, vaig partir rumb al nord.

Havia fosquejat. Ignorava quants quilòmetres havia recorregut ni on em trobava, desconeixia aquells indrets. Em limitava a seguir les instruccions de la Quimeta; ella se'n recordava més o menys de l'itinerari, i jo a més ho preguntava a qui se'm creuava de tant en tant.

Estava exhausta, necessitava un descans i menjar una mica. La claror de la lluna em permetia veure el meu voltant més immediat; hi havia hortes i vinyes que devien pertànyer a les masies de les proximitats. No es veia cap llum a les cases, em feia pensar que la gent ja dormia. Vaig entreveure una barraca d'aquelles on els pagesos guarden els estris de llaurar la terra. No creia que res m'impedís pernoctar-hi, seria un bon resguard, no pas perquè semblés que plouria, ans al contrari, el cel era ple d'estrelles, i la nit serena. M'hi vaig acostar i em vaig adonar que simplement consistia en una carcassa de fusta amb la teulada de fullaraca. M'hi vaig fer lloc, m'assegué i em vaig disposar a menjar el que duia al farcell.

Al cap d'una estona vaig sentir un soroll i un gos començà a bordar. No sabia què fer, ni si fugir... De tota manera, què podia témer? No feia res de dolent; així que em vaig quedar quieta.

Aleshores va aparèixer un home acompanyat d'un gos. Crec que va sentir el batec del meu cor, ja que en to autoritari va preguntar:

—Què coi és, això? Hi ha algú per aquí?

—Jo —vaig respondre, mig avergonyida.

—I tu qui ets, què hi fas? —em demanava, mentre s'apropava a mi.

—Estic... estava menjant... ara volia dormir...

—Menjant què?

—Oh, no és el que es pensa... ho porto de casa meva.

—Doncs explica't. Per què aquí? D'on ets? No et conec.

—Vinc de Cassà de la Selva... Vaig a casa dels meus avis, a Martinet...

—On cau això? —va inquirir, impacient.

—Lluny, cap als Pirineus, a la Cerdanya.

—Tu sola, i de nit...? —feu, recelós i desconfiat.

—He marxat de casa —no he sabut dir mai mentides, vaig decidir ser sincera, tot i que aquell home em posava nerviosa—. No m'estimen... Deien que eren els meus pares i no és cert, els meus són morts... M'han amagat l'existència dels meus avis, i a ells no els han dit res de mi durant anys, i...

—Ei, ei, ei, atura el carro —es tragué la boina i es va gratar la closca—. Coi de criatures! —i reflexionà uns segons—. A veure... És tard, vine a casa, la dona et farà un lloc. Demà et portaré fins a la vila, i que se n'encarreguin les autoritats, de tornar-te a casa teva...

—No! —vaig cridar—. No vull tornar a Cassà, vaig a cals avis...

—No siguis beneita; no veus que els teus pares deuen estar amoïnats?

—Però ja li he dit que no són els meus pares...

Era inútil; estava desesperada i em sentia impotent. No em podia quedar allí, complint la voluntat de l'home, per altra banda respectuosa, però contrària al meu desig. Aleshores vaig tenir una idea: vaig fer el gest com d'acatar les seves ordres i, aprofitant un descuit de l'home, em vaig llançar a córrer.

No vaig aflluixar les gambades fins que vaig ser prou lluny com per no sentir els crits del pagès i els lladrucs del gos, que em va seguir una estona. Gairebé no veia el terra que trepitjava, tot era fosc, no sabia on era. Tanmateix corria en la mateixa direcció que duia, suposava que no m'havia desviat massa. El terreny era

abrupte. Vaig caure diverses vegades, i en la darrera caiguda ja no em vaig tornar a aixecar. Estava tan esgotada que allí mateix, sense importar-me la incomoditat, em vaig adormir.

Em va despertar la claror del nou dia, la qual cosa em permetia observar el meu entorn. Em trobava al marge d'un camí estret, on els arbres que proliferaven no em deixaven veure més enllà. Em sentia bé, només amb unes quantes punxades a les cames i unes contusions sense importància. La dormida m'havia refet i renovat els ànims de continuar la meva particular cursa. Però anava amb les mans al cap; em preguntava com me'n sortiria.

Després d'haver caminat uns metres, vaig sentir un soroll; semblava que venia un carro darrere meu. De seguida vaig pensar en el pagès, i em vaig amagar rere uns arbres. Al cap d'una breu estona vaig comprovar alleugerida que es tractava d'un home molt gran, damunt d'una tartana empesa per un ruc vell. Vaig sortir del meu amagatall, tot esperant que arribessin a la meva alçada per parlar amb l'home. Es va sorprendre de veure'm; em sentia ridícula, però no era moment de deixar-me portar per la timidesa.

—Bon dia, senyor... Perdoneu, ¿em podríeu dir quin camí és aquest, si us plau?

—Com dius? Vols dir que no saps on ets?

Vaig negar amb el cap. Temia que no em cregués, però de seguida em va respondre.

—Aquesta vereda duu a la carretera de Girona, a dos quilòmetres.

—Encara... —vaig murmurar, i li vaig donar les gràcies, disposada a posar-me de nou en ruta.

—Un moment —em va aturar, suaument—. Què t'ha passat? T'has perdut? —i veient el meu vestit brut i amb estripades, afegí:

—Has caigut? Has pres mal?

—Oh, no, vull dir... —eren tantes preguntes— estic bé... és llarg d'explicar.

—No tinc pressa, m'ho pots dir sense por, i si necessites ajut...

El seu interès em commovia, però tenia molt present el pagès; i si passava el mateix? Estava indecisa. El vellet, però, semblava que em llegia el pensament.

—No pateixis, no faré res que tu no vulguis. Potser tens problemes... Puja aquí, tornarem a casa; la meva filla et donarà un

bon àpat; t'arregles una mica i després, amb calma, ens ho expliques tot, si vols.

—No voldria ser una molèstia...

—Ximpleries! Anava al mercat, però hi puc tornar més tard; visc a prop. Només tu decideixes.

La veritat era que estava afamada, i l'home m'inspirava confiança; tot plegat em va animar a decidir-me.

—D'acord, aniré amb vós.

—Molt bé. Apa doncs, amunt! Som-hi!

—Gràcies.

Vam donar mitja volta i ens posàrem en marxa. L'home, que es deia Josep, m'explicava que vivia en una masia gran i bonica, amb la seva filla i el seu gendre, els quals tenien els fills casats i ja l'havien fet besavi. Anys enrere, en Josep residia a Girona, però d'ençà de la mort de la seva dona viu amb la filla gran, la Montserrat. El gendre treballa a les seves terres. No m'hauria imaginat mai que en el món existissin persones com elles; segons em contava, semblaven formidables.

En sentir el soroll del carro, una dona de mitjana edat va sortir de la casa, mentre s'eixugava les mans al davantal.

—Pare, què ha passat?

—No res —va respondre en Josep, baixant a terra amb força agilitat—. He topat amb aquesta noieta, i l'he convidat a venir. Necessita rentar-se i té molta gana.

—Vine, reina. Estarem per tu; després en parlarem.

L'actitud d'aquella gent, franca i natural, era sorprenent; em feia sentir més tranquil·la i confiada. Primer em vaig rentar la cara i les mans a la pica de la cuina, i em vaig raspallar els cabells. El meu aspecte va millorar una mica, no massa, ja que duia el vestit desastrós i no diguem del calçat. Després la Montserrat em va fer seure a la taula, i em posà al davant un munt de menjar. Es va adonar del meu desconcert.

—Oh, no pensis pas que tot això és per a nosaltres —va dir-me, somrient—. Tenim hostes, lloguem habitacions... No t'ho ha dit, el pare? Per cert, on és? Se'n deu haver anat, no sap estar-se quiet... Als seus anys —va murmurar—. Bé, ara hi ha dos nois, són joves i mengem molt... Un estudia a Girona, se'n va aviat i no torna fins al vespre. L'altre és... músic; aquests dies ha estat recorrent les rodalies, tocant el violí pels carrers i captant alguns cèntims. Així és la seva vida... prou interessant per altra banda,

no et sembla? Avui aquí, demà allà... Vida de bohemí... Però si jo fos la seva mare...

—Parleu de mi? —va demanar un xicot que va aparèixer de sobte.

—Pol, quin ensurt! No eres a dalt?

—Sí, però l'he sentit parlar; com que abans en Josep m'ha dit que se n'anava al mercat, he suposat que vostè tenia companyia, i tafaner com sóc...

—I golafre... Tens gana, oi?

Recordar en Pol em paralitza els sentits com el primer instant que el vaig veure. Era alt i prim, duia els cabells negres una mica llargs i barba de pocs dies. Vestia una camisa ampla d'un verd fosc amb les mànigues arremangades, per damunt d'uns folgats pantalons marrons, i calçava unes espadnyes. Era gallard, però potser el seu encant provenia, tal com vaig esbrinar més tard, de la seva forma de ser, del seu caràcter obert, la simpatia, la tendresa, la vivacitat...

—Escolta, on és la teva educació? —va inquirir la dona, movent el cap en la meua direcció.

—Ah! Perdoneu... Ja l'he vista quan he entrat. Hola —em va dir, apropant-se—, sóc en Pol, un mal educat...

—I un ximplet —afegí la mestressa, amb sarcasme.

—Caram, si que em coneix bé, senyora Montserrat —replicà el noi, somrient—. Com te dius? —em preguntà.

—Mariona —vaig poder articular.

Ell em va seguir mirant, com si esperés que jo digués quelcom més. La Montserrat em va ajudar.

—La Mariona era aquest matí als corriols, anant cap a Girona, ella sola. S'ha trobat amb el meu pare, i veient que té algunes dificultats, l'ha convidat a venir.

—I quina mena de dificultats?

—Oh, Pol, no siguis impacient. Deixa-la menjar. Ja ens ho explicarà després.

—Sí, ho sento...

—Tant és, ja he acabat; no tinc més gana —vaig expressar, sincerament.

—Però si has menjat molt poc —es queixà la mestressa—. Potser et ve de gust una altra cosa...

—No, de veritat, gràcies... Estic neguitosa... Voldria contar-los la meua història —vaig dir, aclarint-me la gola.

Els paraven atenció i vaig començar. Els ho vaig explicar tot, sense ometre res, des de la relació amb la meva tia, la carta dels avis, la confessió de la Quimeta, l'escapada, la intenció d'anar a Martinet; fins i tot la trobada amb el pagès que em va fer fugir. Durant uns segons ningú va dir res. Llavors la Montserrat va murmurar: “Pobreta”, i en Pol digué:

—Renoï, quin embolic... Saps? Penso que ets molt valenta. Això que fas té mèrit, però potser és massa per a tu, sembles tan fràgil...

—Sí —observà la dona—, jo també crec que tot aquest trasbals és complicat per a una joveneta com tu.

Va romandre pensant uns instants. Aleshores se li il·luminà la cara.

—No convé que vagi sola a Martinet —va assenyalar, mirant en Pol de reüll.

—Què vol dir? —va demanar ell, amb un somriure amagat als llavis.

—És molt clar. Tu demà te'n vas, no saps ben bé on, oi?

La Montserrat s'acostava a poc a poc al noi, amb les mans als malucs.

—Tant se val un lloc com un altre... Llavors pots anar amb la Marionna, l'acompanyes a cals seus avis, i segueixes el teu camí errant.

Es miraven als ulls l'un a l'altre fixament, amb cinisme, com si ella li digués mentalment: “Au, vinga! Digues que sí”. En Pol va copsar el missatge.

—Oh —vaig fer—, no voldria ser un entrebanc; després de tot sóc una desconeguda...

—Què dius? Ja et conec el suficient... No hi ha cap problema. La mestressa és força llesta... Estic d'acord amb la seva idea... És a dir, si te'n refies de mi...

—No sé, no sé —se'n burlà la Montserrat.

—Sí —vaig manifestar, amb un ampli somriure.

Aquell vespre vam sopar plegats, o sigui: en Josep, la Montserrat i el seu marit; l'estudiant, un noi molt seriós i tímid; en Pol i jo. Vam comentar el meu cas, i els va semblar fantàstic que en Pol m'acompanyés; tots estàriem més tranquils.

A la tarda jo havia descansat prou, i pel sopar em vaig atipar. Així de renovada vam decidir partir l'endemà.

Després d'un bon esmorzar, ens vam acomiadar d'en Josep i la Montserrat; dels altres ja ho havíem fet la nit anterior.

—Us he preparat uns farcells —ens digué la mestressa—. Hi ha menjar i quatre coses que us poden ser útils. Bé... aneu amb compte, i Pol... confio en tu...

—No s'amoïni —la tranquil·litzà—. Ja ho sap, estic avesat a rodar món... Tindré cura d'ella, li ho prometo.

—I jo —vaig dir—, com podria pagar-vos tot el que heu fet per mi?

—Reina —em respongué, emocionada—, arribant bé a Martinet, saludant els avis de part nostra, i recordant-nos algun cop, ens donarem per satisfets.

Llavors ens vam abraçar, i vaig afegir que si fos possible, m'agradaria tornar-los a veure.

Portàvem dos dies de marxa. Érem a la comarca de la Garrotxa, zona muntanyosa, plena de precipicis, i de petites i recollides valls. Travessàrem el riu Fluvià. Mentre caminàvem en Pol m'explicava llegendes que es contaven per aquelles terres, sobre gegants, dracs i cavallers. Passaven prop dels castells, mig amagats per la boscúria, i les històries m'impresionaren encara més. Ens aturàvem als pobles que topàvem al pas, dels quals no recordo els noms. En Pol es dedicava a extraure delicioses melodies del seu violí, i els veïns l'obsequiaven amb un grapat de cèntims o, fins i tot, de menjar.

Sense problemes vam arribar al Ripollès, comarca encara més muntanyosa que l'anterior, forestal i ramadera, amb nombrosos corrents d'aigua, on ens aturàvem a refrescar-nos i reposar sobre l'herba del marge. Malgrat ser ple estiu, el clima era fresc, sobretot a partir del vespre. En un d'aquells descans vam conversar una mica més de nosaltres mateixos.

—Pol, jo t'he dit moltes coses de mi, però gairebé no sé res de tu...

—Bé, què vols saber?

—No ho sé... D'on ets? No tens pares...?

—Vaig néixer a Canet de Mar, una vila costanera de la província de Barcelona.

—Aleshores no deu ser molt lluny de Cassà...

—No, no ho crec. Allí hi viuen els meus pares; tinc una germana més gran, casada. La meva família és rica i influent; els amos del poble, quasi. Jo sóc diferent d'ells; m'esperava un futur convencional, avorrit, sense al·licients... Fins i tot m'havien triat xicota: la filla del batlle...

—Era maca?

—He... Potser sí, però jo no la vaig buscar... Així que em vaig rebel·lar, i un bon dia vaig dir adéu-siau.

—Et vas escapar, com jo!

—Sí, més o menys. El nostre passat té algunes similituds.

—Vaja...

Ens vam mirar, i ens posàrem a riure.

Una tarda va començar a ploure. La pluja ens enxampà en un camí escabrós, prop d'un poble. Anàvem de pressa, ja que allí no hi havia res per resguardar-nos. Aviat la cortina d'aigua ens va dificultar la marxa. En un moment donat el terra va cedir sota el meu peu i vaig caure en un petit barranc que vorejava el sender. La caiguda no va ser gaire aparatosa, però em vaig tòrcer un turmell i vaig fer un mal gest amb el braç. Ens vam adonar que amb prou feines m'aguantava dempeus, i vist que distàvem a la vora de la vila, en Pol decidí agafar-me a coll.

—Ho sento... Peso?

—Què dius? Ets un fideu...

—Fideu? No em facis riure, que em fa molt de mal...

—Un fideu preciós...

A la primera casa que vam trobar, preguntàrem si sabien d'algú que ens pogués donar allotjament. Sortosament, la dona que ens atenia, adonant-se que ens feia molta falta, es va oferir ella mateixa a donar-nos protecció; però només disposava d'una habitació. Estava a punt de desistir, quan en Pol, desesperat, li va assegurar que jo era la seva germana petita, que havia pres mal, i li va demanar si us plau que ens deixés la cambra, que li pagaríem. La dona, convençuda, ens va admetre.

Després de comprovar que jo no tenia res seriós, a part del turmell i el braç, ens vam adonar que el que més necessitava era un bany calent i força repòs.

La mestressa i en Pol ompliren una tina de fusta d'aigua calenta. Ella em demanà si em calia el seu ajut per rentar-me; li vaig respondre que no, i li vaig donar les gràcies. Aleshores va dir que se n'anava al llit perquè tenia mal de cap; se'n refiava de nosaltres. En Pol i jo ens vam quedar sols.

—Estàs segura que ho podràs fer tu sola, o vols que t'ajudi?

—No... vull dir sí, ja podré...

—Bé, seré aquí fora; si necessites alguna cosa, crida'm.

Vaig intentar treure'm la roba, però una punxada de dolor al

braç m'ho impedia; a més, no podia descalçar-me a causa del turmell inflat. No hi havia més remei que fer venir algú. Em feia tant de mal que sense rumiar-ho massa vaig avisar en Pol. No vaig sentir vergonya quan ell em despullava amb naturalitat, i amb compte per no fer-me gemegar. Suaument em va ficar dins la tina i em rentà els cabells bruts de llot.

Tres dies més tard, ja força restablerta gràcies a les atencions de la Teresa, la mestressa, dels unguents del metge de la zona, i del repòs, en Pol i jo vam reprendre la cursa. Aquells dies el noi havia estat voltant amunt i avall, tocant el violí i captant diners per pagar la nostra estada i les meves cures.

El cert era que el turmell encara em feia una mica de mal, però no era cap obstacle que m'impedís caminar; a més a més, ens aturàvem sovint a reposar. El dia era assolellat, i això ens va animar molt. Jo estava impacient per arribar a cals avis, tot i que la companyia d'en Pol em resultava molt agradable, massa.

Per fi, el segon dia vam trepitjar terra de la Cerdanya. Ja érem a prop de la meva destinació. Aquell vespre ens vam allotjar en una modesta pensió. A la nit, quan dormíem, jo al llit, i en Pol a terra, damunt d'una flassada, una mena d'angúnia em feu despertar sobresaltada.

—Pol! —vaig cridar—. Pol, m'estic morint, em surt molta sang!

Al principi ell també es va espantar, però llavors va reaccionar d'una manera desconcertant; em va agafar per la cintura i em va alçar mentre donava voltes, tot content.

—Mare meva, Mariona! —feia, entusiasmat—. No t'esveris, ja ets una dona!

Jo me'l mirava amb estranyesa. Ell s'adonà de la meva ignorància.

—És que ningú t'ho ha explicat mai...? A partir d'ara això et passarà cada mes, durant uns dies. Vol dir que el teu cos està preparat per engendrar, que pots ser mare. A totes les noies tard o d'hora els arriba el moment.

Ens hi vàrem estar tot el dia, a causa del meu estat. Dos dies després el meu somni es complia.

—Bé, allí tenim Martinet —anuncià en Pol, des d'un turó on ens trobàvem—. És preciós, no et sembla?

—I tant —vaig contestar, bocabadada.

El paisatge era meravellós, molta vegetació, contrades extenses... Una vila encisadora, on transcorre el riu Segre.

Preguntant a un veí, vam trobar fàcilment la casa dels meus avis; petita, acollidora i bonica; voltada d'un jardí ben arreglat, amb arbres i plantes en flor. Una dona gran, de rostre bondadós, ens va obrir la porta; en veure'm es va quedar impressionada, i els ulls se li negaren de llàgrimes.

—Déu meu! T'assembles tant al teu pare...! —digué, emocionada—. Joan! —va cridar cap a dins de la casa—. Vine, la Mariona és aquí.

En Pol va passar la nit amb nosaltres; l'endemà havia de continuar el seu camí. En poques hores van tenir lloc dos fets que em produïren uns sentiments contraris; em sentia feliç i trista alhora.

—Tornarem a veure'ns?

—Ho vols? —em preguntà.

Vaig assentir amb el cap. Ens vam abraçar i em besà les galtes humides de llàgrimes. Em mirava fixament mentre m'acaronava els cabells. I se'n va anar, girant-se diverses vegades, fins que el vaig perdre de vista.

El que no m'imaginava quan vaig escriure aquesta història, tres mesos enrere, era que hi hauria un epíleg; tot i que l'havia somiat molts cops. Només fa dos dies que ha succeït.

Com deia al començament, han passat cinc anys des de la meva arribada a Martinet. Aquests han estat els més feliços de la meua vida, encara que el record d'en Pol m'enterbolia la pau completa. Com havia promès, vaig escriure a una amiga de Casà per tal que avisés la Quimeta de l'èxit de la meua empresa. Més tard la xicota va venir, es va casar, i ja té dos nens. Els meus oncles em donaven per desapareguda, o quelcom pitjor; fins que temps després els vaig escriure. No he tingut cap resposta.

No cal dir que pel veïnat va ser una sorpresa, la meua aparició. Durant molt temps la meua existència els fou un misteri, i l'angoixa dels meus avis es va estendre a tota la vila. Des de la meua vinguda comparteix la nostra felicitat.

Abans d'ahir, em trobava llegint al jardí de casa quan, de sobte, vaig aixecar la vista i enllà, al camí, un núvol de pols anunciava una visita. Es podia dirigir a qualsevol lloc, però vaig tenir un pressentiment; el cor em batejava amb força. La figura es feia cada vegada més evident: alta, prima i amb la maleta d'un violí penjada a l'espatlla.

—Pol —vaig mussitar, i em vaig aixecar, deixant caure el llibre a terra.

No hi havia dubte.

—Pol! —vaig cridar.

Ell també clamava el meu nom, amb la mà alçada. Jo corria cap a ell, i es va aturar sense deixar de mirar-me. Estava exactament igual que com el recordava. Però no venia sol; un jove gos llop se'm llançà al damunt, i em va llepar la cara i les mans, movent frenèticament la cua.

—És un cadell de la gossa d'en Josep i la Montserrat... Li he parlat molt de tu, però no entenc com t'ha pogut reconèixer tan aviat.

En arribar a la meva alçada en Pol va obrir els braços.

—Per què has trigat tant? —vaig demanar, emocionada.

—T'havia de deixar créixer.

Poesia

Primer Premi Grup A
Àlex Moure Rocasalbas
Alella

EL MAR

El mar que a mi m'agrada
és el que té una gran onada
que s'agita i es mou
quan fa vent i plou.

Assegut a la proa
veig el mar passar
i des de la popa
els peixos volar.

Quan es fa de nit
la lluna em fa sentir petit
el mar sembla un mirall
que brilla com un corall.

I al matí quan el dia desperta
corro a dir bon dia al sol
espero assegut a la coberta
que m'escalfi el seu ressol.

Segon Premi Grup A
Ayane Ricart Taniguchi
Vilassar de Mar

LA PLUJA

Tothom es queda a dintre,
enlloc de passejar.
La tristesa s'escampa
i tot queda *mullat*.

Els núvols ploren,
i vinga plorar.
Per alguns és alegria,
i per alguns altres, tristor.
I què pot passar?
Que tots els nens
es queden a casa... a jugar!

Primer Premi Grup B
Eugènia Mesner Salgado
Vilassar de Dalt

SI TOT FOS

Si tot fos com en els contes
tot seria més bonic
tot seria més feliç.

Si tot fos com en els somnis
tots es farien realitat,
sense dubtes
i amb molta felicitat.

Si tot fos pau al món
les guerres no existirien
i les bombes
es podrien.

Si tot fos com fos...
si tot és com és...
és perquè nosaltres ho hem fet,
nosaltres ho sabem.
Si tot fos...

Segon Premi Grup B
Jana Pera Regàs
Arenys de Mar

UN VAIXELL DE PAPER

Tinc un full blanc
i no sé què fer.

Li faig uns quants plecs
i en surt un vaixell.

Vaixell de paper
que solca el mar,
navega per les ones
i empaita els ocells.

No té mariners,
ni tampoc capità,
no perd el rumb
i no bolca mai.

Si el veieu arribar,
aneu-lo a buscar,
digueu-li que l'espero
allà on ell ja sap.

Primer Premi Grup C
Carla Pizan Vivas
Teià

UN COMIAT NO REALITZAT

Un adéu i una paraula,
un somriure, una mirada,
paraula d'enyorança,
mai no perds l'esperança.

T'estimo amb tot el cor,
sense tu, tot és fosc,
aquell comiat especial,
que no he pogut realitzar.

Et vull tornar a abraçar,
ja t'has alçat cap al cel,
un comiat no realitzat,
sempre et trobaré a faltar.

Segur que has pogut creuar?
Per fi ets feliç allà?
Aquell últim comiat,
que no he pogut realitzar.

Segon Premi Grup C
Marc Jiménez Comí
Arenys de Mar

UNA BARCA A L'HORIZÓ

Una barca a l'horitzó
jo la veig des de la platja
i les veles flamejant,
com els teus cabells amb l'aire.

Una barca a l'horitzó
jo et vaig veure a tu a bord d'ella,
i els teus ulls blaus com la mar,
que reflecteixen la terra.

Una barca a l'horitzó
i el vaivé de les onades
em porta els dolços records
de les hores compartides.

Una barca a l'horitzó
envoltada de gavines,
jo vull ser el seu patró
i tu l'airós mascaró.

Una barca a l'horitzó
del paisatge costaner
de la terra que m'estimo.
Jo vull ser-ne el capità!

Primer Premi Grup D
Marçal Parcerisa Ledesma
Alella

RECORDS D'UNA MATINADA MUDA

1. Teules en una teulada

Trenta-dues teules reposen en una teulada.
I sí, en sé trenta-dues perquè el repic de la pluja
es fon en trenta-dues melodies diferents,
ara que la matinada s'emboira
entre el rau-rau de les merles, vora els seus nius.

I una teula em murmura el teu nom. I el desordeno.
I en aquest entramat de lletres i teules
t'hi amago i m'hi camufllo
per a recordar-te a tu i al teu somriure;
ja mig encisat, foll d'amor.

2. Camps de flors silvestres

Camps de flors silvestres, que el vent acaricia,
desdibuixaran el llit on dormirem aquesta nit.
Difuminant el so, entre badalls d'innocència,
el fimbrament de les cordes d'un llaüt
que encara prenc de tant en tant,
—oh, amic fidel i company de nits d'enyor i penúries!—
em permetrà albirar el teu somriure
d'entre les llacunes del meu recordar.

3. Disset sospirs de llibertat

Disset sospirs de llibertat
tots ells vestits dels teus somriures i la teva olor
abrusen les llàgrimes que trontollen dins meu,
i el dolç esguard d'una mirada teva,
una fragància de llibertat que embriaga,
tragina els meus records de matinada.

4. La llar

La meva llar és el camí que prenc a l'albada,
amb basarda infundada,
i que ressegueixo, perdut, fins al meu morir.

5. Vestir-se de tardor

Albirarem Cadaqués entre pètals de llum
i sentirem llibertat corrent per les venes.
I el fúlgid recordar em durà allà,
—on el teu somriure fon—,
on un glop del teu cos llima penúries;
allà on l'esperança es vesteix de tardor
i les fulles ploren de matinada.

6. Nusos tenyits

(tribut a *Amb fils d'oblit*, de Maria Mercè Marçal)

Jo vinc d'un silenci que em cou dins el cor
i entortolliga els fils d'argent
on sempre he penjat els records que no volia perdre:
records d'un infant —que ja no trobo al mirall—;
records musteïts, que defugen l'argent;
records marcits pel temps;
records oblidats, que ja no troben el seu lloc
dins el tebi plaer del meu recordar.

Segon Premi Grup D
Sergi Pera Rusca
Arenys de Mar

FUGEN ELS MOTS DE LA MEVA BOCA

Fugen els mots de la meva boca
tremolosa d'articular un so just i ferri.
Podré expressar l'ardor febril
que tenyeix de roig de bengala
el cel d'aquest oratge sense fi?

Tatuo el paper estèril
amb paraules fugisseres.
Espurnejant, el mot oscil·la,
guspira de foc sobre la tela,
mentre escampa el negre unànime
el pols de la mà que vacil·la.

Tot em lliga a tu, poesia salvatge,
poesia indomable, poesia eterna,
pèrfida agulla que travessa la pell freda,
fibló de punta escalfèida,
sadoll de negre rodolo per terra.

S'emmirallen les paraules en els balmats ulls,
dèdals de dunes negres.
Guillen les hores malaurades
en la nuesa de la calç esgotada
per la humida exhalació funesta.

Beso la meva pròpia calavera
en la finitud dels fatigats vocables.
Erigeix la tempesta una flama
que crema la punta de l'extasiada espasa.
Trobaré a la fi pau en la lletra casta?

Paraules,
paraules desmembrades, paraules d'altres,
la minsa almoïna dels minuts i les hores.

Jo he estat Calibà,
i m'he vist el rostre.
En breu, no seré ningú;
en breu, ho seré tot:
cauré mort, en efecte,
sobre el jaç del mot clos.

Primer Premi Grup E
Núria Albesa Valdés
Sant Vicenç de Montalt

CONTENCIÓ EMOCIONAL

I.

Pinzellades d'estiu

Les cireres primerenques,
els contes de sobretaula,
aquella mandra estiuenca
que no ens deixa fer.

L'albada que crema el cel
de la platja dels còmplices,
l'estel tímid que aixeca el vol
i de fons el mar i les roques
fent música a l'escullera.

L'escuma de les onades,
que esborra, incansable,
les meves passes.

I tu.

I els teus dits i els meus
s'entrellacen juganers,
i es cargolen,
i es fan i es desfan,
s'estimen, s'acomiaden
i es tornen a buscar.

I tu i les teves mans
sou les meves,
som nosaltres,
i totes les càlides nits d'estiu.

II. **Els amants del Forn del Vidre**

Els eterns amants
de la plaça del Forn del Vidre
han trobat un indret soliu
en la ciutat dels espells.
Cada dimecres,
a un quart de vuit,
s'entren,
es besen en la foscor
sota el pèndol
del remordiment.
Es desitgen furtius,
pell amb pell, entre abrics
l'un davant de l'altre.

Tot els priva d'estimar-se
com dos adolescents
que, cansats d'esperar,
busquen amb frisança
el delit de la descoberta
més íntima.

III. **Dos estranys**

Fa dies que no duc paraigua.
Vaig a la deriva, per impulsos,
empesa per la inèrcia trencada
de tants anys jugant
a les mitges veritats.

Que les gotes del cel
no siguin les llàgrimes
que encara han de vessar
aquests ulls desesperats
ara que has marxat
i ens hem convertit
en dos estranys
que s'enyoren massa.

IV.
No t'ho he dit a temps

T'estimo.
No t'ho he dit a temps.
Fas veure
que em mires,
atrapat en les ninetes
d'aquest cos d'hospital,
mentre esperes
pacientment
que la mort
et vingui a trobar.

T'estimo.
Amb regust amarg,
amb la recança
que el primer petó
i també l'últim
seran presoners
del que no va ser.

V.
Escriu

Intenta que la paraula viva
t'acompanyi en l'escriptura,
que els versos no decaiguin
mentre la pàgina es desglaça.

Llença't, escriu, reescriu
un poema desendreçat.
Capbussa't en les metàfores,
escriu un poema encriptat,
i viu-lo, i fes-lo molt teu,
tant que ho perdís tot de vista.

Llença't, escriu, traeix-te,
agafa aire i guanya el pols
a la contenció emocional.

VI.
Bruna

La Bruna empeny la infantesa
amb la delicadesa
amb què enlaira l'estel.
Se la mira embadalida
mentre corona el cel,
esquivant les ràfegues,
i també els desenganys
que un dia li faran obrir els ulls
i créixer a marxes forçades.

Escolta'm, Bruna, ara que et creus la mare,
i el que et diu encara et sembla important.

VII.
Pares

Les paraules no m'acaben de sortir,
si no sento la teva mà sobre la panxa.
Les lletres s'amaguen, pretensioses,
en la matriu que encara és buida.
L'escalfor del palmell penetra,
les embolcalla i les fa madurar.
Ara que podem somiar desperts,
robem uns quants anys al temps
i omplim, amb un únic mot,
el quadern dels desitjos de vida.

VII.
El nus de la corbata

Encara repliques
quan et faig el nus
de la corbata.
Et bellugues,
intermitent,
com qui no s'ha mirat
mai en un mirall

i es meravella
davant la intensitat
amb pòmuls rojos,
que destil·len vergonya
i mala lletra.

Segon Premi Grup E
Queralt Morros Baró
Vilassar de Mar

CALIDOSCOPI

Hivern a marina

Es mou el cau fred dins nit isarda,
tènue alcova, mar de falder,
navegant àrid sobre pesquer
abraçant molt suaument l'onatge.

Eixida

Geranis vermells i pinces de fusta,
—orenetes i els records que guardo—
sabatilles d'esclop dansant ciment.
Descalces el terrat de llençols blancs
sota el mirar ataronjat de tarda,
escombres els brodats d'ombra filada,
lleu simfonia d'horitzons urbans.

Núm. 29, 1rA

Vine,
escabella'm el desig,
amaga't als tirabuixons
cargolats de dolça fam teva.
Troba'm sota el contrallum
que cega la nuesa, pell
tèbia de matí captiu.

Vine,
deslliga sobre el coixí
gustos de cel fet confitura
mentre et busquen les meves mans.
Porta'm prompte de tornada
abans que en quedi pres el seny
que es recargola entre la roba.

Bohèmia

Finestral emmarcat
de joventut rebel,
et respiro amb tabac,
indecent queixalada
de totxana i vi blanc
sota nit kafkiana.

Càbala

Els mots, l'alquimista,
com corcs de moble vell escorxant pors
de quiets silencis
i molls de tot, dents
de lletra rossegada ben endins,
confins foradats de nena poruga.

Primer Premi Grup F
Marcos Egea Ger
Arenys de Mar

RELS

A la llum

Mulla la llum

Lux Aeterna

En fuga de la llum.
Carles Riba

Que la llum
multipliqui els espais
i faci aparèixer
tallants arestes damunt els murs.
Al mar parpellegin guspires
com una remor eterna
i al bosc s'encenguin les fulles
d'un verd enganyador
foradant incendiàriament
els racons més ombrívols.
Aquesta és la llum embriagadora,
el desig de ser
en l'espiral del blanc,
del blau, del verd.
La llum que em diu
la terra d'on sóc.

El Port de la Selva, agost 2014

Blanc sota blau
i pedres sota el sol.
Brolla la llum
d'entre racons obscurs.
El poble creix

cap a la claredat.
Queden retalls
de converses i noms.
Guardo records
d'antiquíssims sospirs.
Vaig resseguint
l'horitzó platejat.

Els ametllers
proclamen el paisatge.
La flor de llum.

.
Aquells dies
donats a la llum
i de temps dilatats,
aquells dies.
Oh memòria
líquida i polièdrica
que no recorda noms
ni dades ni xifres,
sinó aquella llum
convertida tota ella
en divinitat.

.
Són tiges incertes
en el profund blau
del matí glaçat.
Desbocada nit
moribunda al mar.
La llum ja proclama,
anomena el món.
I brillen camins,
coneguda terra,
familiar ruixim.
Heus la immensitat!

.
Baixo rabent la Vallalta
empaitant fulles enceses;
des de dalt fins al mar
tot ho vertebrava

la carretera i el torrent;
la llum incendia racons branquelluts
i els multiplica.
Camí enllà de la vida i la mort
tan sols els signes
que proclama aquest paisatge
m'hostatgen en el món.

.

Dia marcívol
al bell mig de l'hivern.
Regal de llum.

.

No ha de ser
una foscor opressiva
o un roc negre
amb el pes de totes les tenebres
sinó la visió clara
d'un espai obert,
una explosió de llum,
cap amunt, cap amunt;
expandint-se cap al cel,
estenant-se per l'amplitud
del mar serè i immens.
Així ha de ser la mort:
la llum, la grandària,
la claredat.

.

et eu calfei me volenter
Guilhèm de Peitieu

Sol.
L'ull.
Canal de llum.
Per allà m'escolo
travessant l'atmosfera
esmunyint-me pel teu sexe
fins desaparèixer del món.
Tornaré
en sentir l'escalf damunt el cos.

.

La memòria, tossuda,
cerca la llum d'un paisatge
per romandre-hi
fins i tot enllà de la vida.

L'ocelleria matinera
dibuixa en l'espai
sonors moviments corbats
proclamant la llum
sota la delicada i encara tèrbola
volta de vidre;
s'esdevé un paisatge
de línies que es creuen
sense direcció ni centre,
suspès i irrepètible.

Immensos espais:
la llum necessita esplaiar-se.

*

Vers l'horitzó

Apropa't més al mar.
Joan Brossa

*S'estenen blats fins a la ratlla
de l'horitzó.*
Joan Vinyoli

Que vessi la verdor
fins al límit del blau
formant una gran cova
on ressoni la merla.

El territori s'escapa
per l'horitzó, mar endins,
com si una fi assolís
en la blavor transmutant-se.

Terra salina, salada,
gegant volta sense fi,
és una amb la tramuntana:
maritori indefinit.

Jo voldria, com el mar,
una memòria líquida
i poder-me asserenar
per damunt de les lleis físiques.

Vans records foragitar
i trepitjar terres sòlides
fins al sol ben enfilat
amb l'ànima estesa i mòrbida.
.

On comença el mar acaba la terra
lliure d'avarícia i febre humana,
fèrtil i amb la força que tot ho enterra
quan amb els núvols i el vent s'agermana.

Les ànimes a l'aire net desterra,
greus i elevades idees aplanada,
d'allò que la fereix es desaferra
i fluent s'atansa a costa africana.

El territori esdevé maritori
esplaiant-se en la immensitat de llum
i esdevenint de mena migratori.

Planúria salina, aquàtic reblum,
és on tot queda allunyat del desori
en l'inconscient i il·limitat volum.
.

Callat com l'horitzó,
suspès i irrepètiblle.
Cap mirada, cap paraula
el pot assolir.
.

Que desapareguin les veus:
invoco
el silenci de l'origen.
.

Despullat,
cara al mar,

sota el sol,
sense por
de la mort
que em farà
ser del vent
i del cel
volant vers
l'horitzó;
i a la fi
ja sabré
el que hi ha
més enllà.

.

Voldria sentir tan sols
la veu persistent del mar,
unir-me a ella i entrar
al camp etern de la mort.

.

La terra
encara esgarrapada per l'estiu
es vol fer fang,
envoltar-se d'ocre.
Anhela la crida del mar
lluny, allà lluny.
Passo pel paisatge
com una exhalació
provant debades
de ser un amb aquest indret
i anar units
fins al litoral.

.

Sí, tot és ruqueria, engany, fora d'aquest cel infinit.

Lev Tolstoy

Doneu-me un pam de finestra
per poder mirar el cel.
En aquesta constant obra
per fi vull desaparèixer.

*

A les arrels

Y que te baste con eso.

Pedro Salinas

En una terra que em vol pertànyer,
fèrtil,
cosida d'ocells que reconec,
de boscos de remotes memòries,
invento petites arrels.
Que no s'esmunyi el paisatge
com l'aigua beguda
temps enllà,
i tot siguin instants
en els petits arrelaments.
Tot és dins el cap.
Ens empara la mirada.

.

Aquest camí
que voreja la vall,
regal del cel,
ara mateix, aquí.

.

Que parlin les aigües
-només.

.

Em cal un terra
on plantar-hi veritats que no arrelin
sinó que facin una cortina de paraules
i endur-me-les amb mi
cap a terres inconegudes.
I dir aquesta terra
amb una llengua
capaç de desxifrar-la
sense enaltir-la ni ferir-la:
just per localitzar en el mapa
un punt des d'on parteixen
infinitos camins.
Ser de la terra
en aquesta terra,
en altres terres.

.

L'arbre pot.

Perejaume

Com ens ignoren els arbres
cal menystenir tot allò
que ens fa nosa per volar.
Ells saben, més que nosaltres,
rebutjar ordres jeràrquics,
lliures en la vegetal
i còsmica voluntat.

.

Em commou el paisatge que sé
des d'on em sé,
en la seva latitud i longitud,
geogràficament i geològica.
Que una cosa és el paisatge que saps
i l'altra el paisatge on estàs.
Cal estar tot sabent:
heus aquí on brollen les diferències
fins i tot en el bri d'herba més humil,
dins un paisatge únic i irrepètiblle
on el cel i la terra i el mar
m'acotxen en un punt còsmic
més enllà del dia i de la nit.

.

Quin poder té la pluja!
Ja no hi ha sorolls.
Ni crits. Ni músiques
que en espiral es propaguen
per tots els racons d'un món
que sembla ensorrar-se
esquena avall
de l'Atles vell i moribund.
Només queda la pluja repicant
que, d'elegant,
no arriba a ser remor.
A l'aguait em quedo:
l'aigua va fent fang
i, sense por de mullar-me,
em sé ben ferm
en qualsevol racó.

...in cerca del trono de Dio.

Com s'aquieta profundament
tot allò que prové d'un indret:
les veus, els cànctics
que s'enlairen verticals cap al cel
damunt la més pura horitzontalitat.
Esdevé d'una lleugeresa ingràvida,
d'una simplicitat marina.

.
Un racó entre els arbres
em remunta a un paisatge;
resta allà,
dins la memòria,
un indret llunyà,
ja inconegut.

.
Els arbres vessen
de llurs formes. Les flors
són com agulles.

.
Un
arbre
arrela.

Una
terra
gira,
vessa.

Lluny,
punt de
fuga,
lluny

lluny
lluny!

Torna a
viure,
mare,
mare
terra.

Torna,
torna,
torna a

viure.
Aire,
aire
bufa
lliure,
bufa,
xiula,
merla.
Mira,
canta,
pica,
toca,
bufa,
terra.
Pinta
cel,
pinta
núvols.
Digues
arbre:
fes-me
suro.

.
Baixaria ben endins
fet aigua per la deu
cap al mar.
Fóra abeurat
per un assedegat vivent
que va fent camí.
I seguiria per les entranyes
de la terra
com una exhalació tel·lúrica.
El caminant cimejaria
quan jo, temps ençà,
ja hauria trescat per sota.
I cim i entranya
em serien una sola cosa

en el paisatge
sempre en moviment.

.

Madrid, maig 2014

Quan la llum no és la que reconec com aquella que m'embriaga l'ànima, ni la línia de l'horitzó de les façanes és la del mar, ni sento les veus que sé reconèixer i que perseveren a ser el poble que falta i que, quotidianament, es va construint repetint-se com una lletania, em dic:

D'una finestra estant,
damunt torçudes teulades,
rogenques de llum de tarda,
de tants estius aplanades,
miro el cel creant paisatges
amb els núvols de maig.

Aleshores sé que una finestra així és un ull, que me la podria endur arreu com un quadre per tal de saber-me amb els peus ben fermes damunt la terra i amb el cap ben enfilat al cel. I d'una repetició reproduïda és possible extraure diferències. Perquè el cel, com el mar, també obeeix certes pulsacions de repetició que fan possible la diferència. I ens fan saber que no som d'enlloc més enllà del poble que ens falta i anem construint amb les nostres lletanies i càntics. I que no hauríem d'arrelar-nos enlloc per no falsificar pensaments impedint que un poble es vagi fent, amb la perseverança del cel i del mar. I ens ajuda a inventar els nostres espais.

.

Em sé una terra suburbial
des de diversos punts de vista.
És ahora línia i cercle
depenent des d'on la contemplo.
De dalt estant, les llengües blanques
es precipiten cap al mar
radialment, com ones de so.
Si em desplaço entre dos punts
s'esdevé una ratlla de llum
en paral·lel amb l'horitzó.
Tanmateix, és dins de les cases
on hi tens vedada l'entrada
que aquest indret s'ha fet de restes

d'un grumoll que ho absorbeix tot.
Ja només hi queden racons
i aïllades mirades còmplices.

.
Una terra que esdevé líquida
li cal fer-se de cel i mar
inventant-se sempre de nou.
La memòria ha de surar
damunt els fragments del passat.
No em plau de cloure'm ni arrelar-me,
que allà sempre hi ha l'horitzó.

.
Tot i haver perdut l'horitzó de vista
conserva ben lúcida la memòria
perquè l'huracà no pugui xuclar-te.
I estaràs ben dret en aquesta terra
que sembla que no et vulgui sostenir.
Només aleshores tindràs coratge
per mirar cara a cara la nostàlgia.

.
No vull que aquest indret sigui
un mirall que reflecteixi
les nostres pors més ocultes,
sinó un sòlid punt d'origen
a partir d'on s'originin
mil camins en terreny fèrtil,
un pla de possibles rutes
cap a espais on volar lliures.

En canvi en Giovanni Drogo encara espera.

Dino Buzzati

He sentit les aigües profundes
al cor de la nit sense temps.
Sota el cel, als marges dels camps,
l'estiu esgarrapa la terra;
els pobles es perden fugaços,
el temps s'escola inexorable
per damunt dels camps ja segats.

M'he fet a aquest indret per tu,
ho comprenc ara que no hi ets,
que esdevenir un amb la terra
és inventar la llibertat.

.

Remor.
Vingui remor
dins la remor.
Crepiten arbres,
passes damunt les fulles,
minúsculs còdols,
cendra de tarda.
Remor, eterna
remor.

.

M'elevaria per damunt les teulades
deixant avall
petites finestres enceses
que em diuen que aquí
hi havia hagut feixes
i camps i corriols
i hi creixia al seu aire l'arboç.
Aleshores reconeixeria l'indret
en la seva forma voluptuosa,
rodejat per un terreny
que rosega la ciutat àvida.
Ben enfilat cap al cel
des d'un lloc que no em sé.

*

Segon Premi Grup F
Quim Haro Gonzalez
Tordera

NU

1

Ens han vestit de transparència.

Una lleu pel·lícula de buidor
indiferent
ens cobreix.

Passen les emocions
i no ens toquen,
ni ens freguen la pell.
Aquesta capa de còmoda brutícia
que ens folra,
ens fa insensibles
al plor del món.

Som al·lèrgics a la realitat.

Aquesta al·lèrgia ens manté allunyats
de l'angoixa i la pena.
Només tenim ulls pels colors
llampants
d'un món de fireta fet,
espot a espot,
a mida.

I els moments apressats es
persegueixen,
i no s'atrapen,
esdevenen inútils.

2

Desfés la teva imatge al mirall!

Que no et retorni!

Esborra-la,
passa-hi la mà i neteja el vidre
com si fossis baf.

No ets res.
No et mereixes reflex.

Els teus ulls no s'humitegen de realitat,
romanen secs,
amb la mirada obscenament obstinada
en direcció al futur més proper,
mentre el present rellisca
comes avall,
i s'escampa,
sense fer soroll,
pel terra.

3

Ens han venut un parany.
Una sortida,
una finestra per on fugir,
se'n diu comandament a distància.

Passes de la fam i la por
a la rialla subtil,
de la nafra i la malaltia
al riure obert, imbècil,
ple d'absències i ignorant.

Passes de la feina a l'atur,
de l'anhel a l'amor,
de l'enyor al soroll buit;
de la teva pell
al discurs caduc del polític boig,
que creu que hi ha qui el creu.

Passes de la necrològica
a l'economia,
de la luxúria a l'agonia,
de la pressa a la pausa,
del concert al silenci.

Sí, només cal prémer un piu diferent.

I en el darrer impuls,
després de superar amb esforç
titànic
l'ànsia de seguir saltironant
per totes les variades possibilitats,
hi ha el piu més màgic i el més
desconegut:
el piu vermell.

Se'n diu desconexió i et permet
tornar a la realitat del teu íntim
silenci,
qui sap si... temut silenci.

Potser ens sacseja massa la
consciència...
i no serà millor cercar-ne,
entre tots els números,
un de nou.

4

Com resistir-se!

La insistència,
la temptació és tal que no m'hi puc
negar!

Sols a la cambra.

Sí, hi ha qui vol participar però...
a mi no m'agrada.

Una llum tènue,
tot just per gaudir
dels esguards més murrís;
la música a punt,
amb el volum exacte;
la melodia precisa,
el ritme... just.

Amb moviments suggeridors,
insinuants,
exageradament lents
i propers als automatismes de la dansa,
s'ha després
d'una breu
i subtil camisa de dormir,
gairebé una segona pell
amb tots els tons del negre
al gris cendra.

Ara,
davant meu rau,
nua,
La mort.

Al racó més fosc de la cambra
descansa la seva dalla
atapeïda d'osques,
sempre a punt per tornar a la feina
tan bon punt fem l'amor.

No hi ha presses,
cal donar-se temps
ja que no hi haurà cap més ocasió.

Intento abraçar-la,
serrar-la fort contra el meu pit,
però una fredor blanca
empolsega la meva pell
i marca un a un els seus ossos
sota la meva abraçada.

Em sorprenen els seus pits eixuts,
de guix,
inerts,
de gel.

No hi ha malucs on recolzar la meva ànsia,
ni carn per estrènyer la meva passió,
ni pell per fer-hi manyagues.

Tot és...
massa ràpid,
... ja no és.

Només m'arriba el ressò
de les seves passes,
escales avall;
els cops de la dalla,
marcant els graons,
un a un,
i una lleu rialla,
molt lluny,
massa lluny.

Tot és fosc
i tinc fred.

5

Que tinc les sabates brutes?
I tu més!

Que no arribo a cordar-me-les?
I tu tampoc!

Que no puc mirar els ulls de la gent?
Et penses que tu sí?

Que em fa vergonya mirar-me al mirall?
T'has vist tu la cara?

Que la meva consciència és bruta i em pesa?
Tant com la teva!

Que la meva mà dreta no sap què fa l'esquerra?
Les teves són ben llardoses!

Que ja ningú em crida perquè ningú m'estima?
Que en fa de temps que no ets ningú!

Que tothom sap que sóc una mentida?
Et penses que tu ets de fiar?

Que si em veuen canvien de vorera?
Jo camino per la teva!

Que estic... sol?
Tu, també!

6

Símbols religiosos
lluitant contra voluntats humanes
mentre sonen les campanes
més fort que mai.

Una creu que crida a la pau
però...

*(Sovint ha fet de martell
del desig,
fos quin fos.)*

la dona,
al seu lloc;
qui és diferent,
deixem-lo fora;
qui no sent com dicta,
no pertany al ramat;
qui dissenteix,
fa cal·ligrafia amb la paraula heretge.

Això sí, aparcats tots aquests,
estimeu-vos els uns als altres
com Algú, des del fons de l'ànima,
ens va dir.

Una lluna a mitges,
per molts
somriure del cel
penjat d'un fil;
per d'altres,

*(Interpretadors del passat,
desconeixedors del present
i ignorants del futur)*

falç amb què tallar caps
arran de terra,
on el treball dels homes
iguala,
i embruta les mans
però neteja consciències.

I un estel de sis puntes.

*(Per res de Nadal,
artifici que arriba any rere any
carregat de bons desitjos i de pau,
i se'n torna per on ha vingut
amb un somriure bleada,
tot esperant un proper any
ple de prosperitat de cartró pedra.)*

Aquest estel desitjaria estirar d'arreu
voluntats, desitjos, anhels,
i reunir-los tots alhora al bell mig,
com qui recull en una abraçada
totes les idees per fer-ne una.
Malgrat l'esperança...
massa sovint s'assembla a la rosa dels vents,
perquè esventa arreu
qualsevol possibilitat de creure en un sol destí.

7

El jove estima de pressa,
tot per fer i la vida davant,
just estrenada:
no hi ha temps a perdre.

És clar: cada dia té un grapat d'hores
a esmerçar en la feina,
angoixes,
esglais,
i obligacions
i deures.

Sovint el temps de l'amor
sobta quan arriba i se'n va
amb tanta pressa com atrapa:
impossible assaborir-lo
amb la passió deguda,
amb la precisió ajustada
o amb l'atenció que es mereix.

El vell és ric de temps,
en té les butxaques plenes,
i les mans
i la boca
i... els esguards.

No hi ha jornada,
ni sessió,
ni agenda curulla de cites
a justificar.
Tot és temps i temps,
i temps pel temps.

És per això que,
només per pura praxis,
és el vell qui sap
estimar de debò:
qui, si no, pot passar una eternitat
assaborint les paraules
aplegades a cada marca dels anys
sense cap pressa?

L'amor atura els rellotges
i esgrogueeix, inconscient,
la mateixa pàgina del calendari.
L'amor no entén d'urgències.

El vell, de les urgències del temps,
...se'n riu.

Reglament

Bases de la Mostra Literària del Maresme 2015 - XXXII edició

Concurs literari comarcal de prosa i poesia

1. PARTICIPANTS

1.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

1. Grup A: de 6 a 8 anys.
2. Grup B: de 9 a 11 anys.
3. Grup C: de 12 a 14 anys.
4. Grup D: de 15 a 18 anys.
5. Grup E: de 19 a 25 anys.
6. Grup F: a partir de 26 anys.

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real dels participants el 30 d'abril del 2015.

1.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

1.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

2. OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Només s'accepta una obra per categoria, modalitat i participant.

2.3 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites.

2.4 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.5 L'extensió màxima per les obres de la modalitat de prosa dels grups A, B i C és de 5 DIN-A4; l'extensió màxima per les obres de la modalitat de prosa dels grups D, E i F és de 15 DIN-A4. En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

2.6 Tots els treballs han de ser escrits a una sola cara, en Times New Roman 12 i espai entre línies 1,5 punts.

3. PLIQUES

3.1 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat, acompanyats d'una còpia en suport informàtic.

3.2 Les obres es presentaran amb títol i sota pseudònim o lema especificant l'edat i el grup al qual pertanyen.

3.3 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior: XXXII Mostra Literària del Maresme, el pseudònim o lema. I a l'interior hi ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a i fotocòpia del DNI o document anàleg (en el cas dels grups D, E i F).

4. PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió abans de la data límit per a la presentació a la fase comarcal de la Mostra Literària del Maresme XXXII, que serà el dia 6 de juliol del 2015.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues obres per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre. En cas que se superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que s'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

4.5 En cas que les obres guanyadores de la fase local hagin estat corregides per a la seva publicació, els ajuntaments n'informaran el Consell Comarcal del Maresme i les trametran a la fase comarcal ja corregides.

5. PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi, si s'escau, per cada grup i modalitat.

5.2 Els premis seran els següents:

	Primer premi (Prosa/Poesia)	Segon premi (Prosa/Poesia)
Grup A	80€ en llibres per modalitat	60€ en llibres per modalitat
Grup B	100€ en llibres per modalitat	80€ en llibres per modalitat
Grup C	150€ en llibres per modalitat	100€ en llibres per modalitat
Grup D	250€ en metàl·lic per modalitat	150€ en metàl·lic per modalitat
Grup E	295€ en metàl·lic per modalitat	250€ en metàl·lic per modalitat
Grup F	400€ en metàl·lic per modalitat	295€ en metàl·lic per modalitat

Premis subjectes a l'atorgament, per part de la Diputació de Barcelona, del recurs econòmic sol·licitat en data 19/01/2015 amb registre 1540003484 en el marc Catàleg de Serveis 2015, i de l'acceptació d'aquest per l'òrgan competent.

En cas que el Consell Comarcal no rebi aquesta subvenció, els premis seran els següents:

	Primer premi (Prosa/Poesia)	Segon premi (Prosa/Poesia)
Grup A	50€ en llibres per modalitat	25€ en llibres per modalitat
Grup B	60€ en llibres per modalitat	30€ en llibres per modalitat
Grup C	150€ en llibres per modalitat	75€ en llibres per modalitat
Grup D	200€ en metàl·lic per modalitat	100€ en metàl·lic per modalitat
Grup E	245€ en metàl·lic per modalitat	125€ en metàl·lic per modalitat
Grup F	295€ en metàl·lic per modalitat	145€ en metàl·lic per modalitat

6. PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

6.3 Sense límit d'edat.

6.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

6.5 El tema es lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, redactats en català tant en poesia com en prosa. No estan permesos els truncaments de paraules ni les abreviacions.

6.6 Els originals s'han de presentar sota pseudònim o lema acompanyats d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior XXXII Mostra Literària del Maresme, Premi Extraordinari de Microrelats, el pseudònim o lema. I a l'interior una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a i fotocòpia del DNI o document anàleg.

6.7 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.8 El premi serà la publicació del relat guanyador.

7. PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A DISCAPACITATS INTEL·LECTUALS

7.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

7.3 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

7.4 Els participants hauran d'acreditar una discapacitat intel·lectual, sense límit d'edat.

7.5 El tema és lliure i les obres han de ser originals, escrites en català i no haver estat premiades amb anterioritat.

7.6 S'acceptaran obres tant de prosa com de poesia, i il·lustrades amb qualsevol tècnica.

7.7 L'extensió màxima per les obres és de 4 DIN-A4 a una sola cara, en Times New Roman 12 i espai entre línies 1,5 punts. Aquesta extensió i recomanació tipogràfica és a títol orientatiu.

7.8 Les obres poden ser individuals o en grup sempre que s'acrediti la discapacitat de l'autor/a o autors/es.

7.9 Els originals s'han de presentar sota pseudònim o lema acompanyats d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior XXXII Mostra Literària del Maresme, Premi Extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals, el pseudònim o lema. I a l'interior una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a, autors/es i fotocòpia del DNI o document anàleg i del certificat oficial del grau de discapacitat.

7.10 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a tres obres.

7.11 El premi serà la publicació del relat guanyador al llibre recull de la XXXII Mostra Literària del Maresme.

8. JURAT

8.1 Cada ajuntament nomena el jurat que considera per a la qualificació de les obres a nivell local. L'ajuntament amfitrió i el Consell Comarcal nomenen els membres del jurat en la fase comarcal.

8.2 El jurat de la fase comarcal està format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la comarca.

8.3 El jurat té com a principals funcions:

• Valorar les obres presentades a la fase comarcal de la Mostra Literària del Maresme.

• Dictaminar les obres guanyadores.

• Elaborar per escrit el veredict de les obres guanyadores i fer-ne el lliurament al Consell Comarcal del Maresme

• Resoldre, si s'escau, qualsevol aspecte en relació al veredict.

8.4 El jurat podrà deixar desert algun dels premis o lliurar algun accésit, depenent del seu criteri. Els accésits seran publicats al llibre recull però no disposaran de premi econòmic.

8.5 El veredict del jurat es farà públic en el lloc i hora a determinar per l'ajuntament amfitrió d'acord amb el Consell Comarcal del Maresme, amb prèvia comunicació als ajuntaments participants.

9. PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

9.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer una primera publicació, i poder reproduir-les, de manera total o parcial, en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com a la web: www.ccmaresme.cat, fent referència a l'autor.

9.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Històric Comarcal de Mataró, amb seu a l'edifici de Can Palauet.

9.4 Les obres i còpies presentades no es retornaran, hagin estat premiades o no.

10. ALTRES DISPOSICIONS

10.1 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.2 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

ACTA DEL JURAT DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2015

A l'Ajuntament d'Arenys de Munt, el dia 1 d'octubre de l'any 2015 a les 15.00h, es reuneix el jurat de la Mostra Literària del Maresme format per:

Elvira Ortiz, Maria Rectoret, Maite Lafontana i Jaume Prat.

Actua de secretària, amb veu però sense vot, Glòria Sánchez. La reunió té lloc en presència de la regidora de Cultura de l'Ajuntament d'Arenys de Munt, Tònia Vila i Paituví.

D'acord amb les bases que regeixen el certamen i un cop visites les puntuacions efectuades pels membres del jurat, s'acorda per unanimitat atorgar els següents premis:

POESIA

GRUP A

1r premi

Àlex Moure Rocasalbas

El mar

Alella

2n premi

Ayane Ricart Taniguchi

La pluja

Vilassar de Mar

GRUP B

1r premi

Eugenia Mesner Salgado

Si tot fos

Vilassar de Dalt

2n premi

Jana Pera Regàs

Un vaixell de paper

Arenys de Mar

GRUP C

1r premi

Carla Pizan Vivas

Un comiat no realitzat

Teià

2n premi

Marc Jiménez Comí

Una barca a l'horitzó

Arenys de Mar

GRUP D

1r premi

Marçal Parcerisa Ledesma

Records d'una matinada

muda

Alella

2n premi

Sergi Pera Rusca

Fugen els mots de la meva

boca

Arenys de Mar

GRUP E

1r premi

Núria Albasa Valdés

Contenció emocional

Sant Vicenç de Montalt

2n premi

Queralt Morros Baró

Calidoscopi

Vilassar de Mar

GRUP F

1r premi

Marcos Egea Ger

Rels

Arenys de Mar

2n premi

Quim Haro Gonzalez

Nu

Tordera

PROSA

GRUP A

1r premi

Lucas Cos Lovell

La vida d'una petxina

Cabrils

2n premi

Carmen López Barrera

La gemma màgica

Argentona

GRUP B

1r premi

Carla Cervelló Solsona

Tasma, el fantasma que tenia asma

Cabrils

2n premi

Lucia Huetes Bachs

El llibre de la Paula

Vilassar de Dalt

GRUP C

1r premi

Josep Bosch Torras

La fuga d'en zum-zum

Arenys de Munt

2n premi

Bruna Cornudella Pujol

Què va passar a l'estrena de la Gran Fuga de Beethoven?

Sant Vicenç de Montalt

GRUP D

1r premi

Pau Álvarez Aragonès

El cava ros i el vi negre

Teià

2n premi

Àlex Cotet Bonamusa

Condhor

Arenys de Mar

GRUP E

1r premi

Aina Gallemí Pérez

Jacqueline

Argentona

2n premi

Desert

GRUP F

1r premi

David Puig Ferrer

Entre dos mons

Arenys de Munt

2n premi

Glòria Olivella Esteller

Les cinc EMES

Teià

Accèsit

Silvia Alberti Planas

Junts al camí

Canet de Mar

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

Gemma Pascual Àvila

El Sopar

Vilassar de Dalt

Accèsit

Teresa Baldiz Foz

Aclaparat

Arenys de Mar

**PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A
DISCAPACITATS INTEL·LECTUALS**

Àngel Dolera Enriquez

Miguel Ferre Marín

Félix Higuera Navarro

Salvador Sánchez Fernández

Un dia al zoo

Vilassar de Dalt

Signen l'acta el jurat, la secretària i la regidora, a 1 d'octubre
de 2015, a Arenys de Munt

Elvira Ortiz, Maria Rector, Maite Lafontana, Jaume Prat,
Glòria Sánchez i Tònia Vila i Paituví.

Participen:

Albella,
Arenys de Mar,
Argentona,
Cabriels,
Caldes d'Estrac,
Calella,
Canet de Mar,
Montgat,
Sant Andreu de Llavaneres,
Sant Vicenç de Montalt,
Teià,
Tiana,
Tordera,
Vilassar de Dalt i
Vilassar de Mar

